

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • SEPTEMBER 2009

Liahona

De invloed van
rechtschapen
vrouwen, p. 2

Hoe je een zendeling
kunt zijn, pp. 26–35

Een conferentietoespraak
die mijn leven heeft
veranderd, p. 36

Getuigenis in een
tent, p. K4

Volwassenen

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM

- 2 **De invloed van rechtschapen vrouwen**
President Dieter F. Uchtdorf

HUISBEZOEKBOODSCHAP

- 25 **Het evangelie van Christus begrijpen en naleven**

HOOFDARTIKELEN

- 8 **Een familie met een erfgoed van dienstbetoon**
Don L. Searle
Getrouwheid en dienstbetoon zijn al vijf generaties van een Paraguayaanse familie tot zegen geweest.
- 18 **Het verhaal van openbaring: de voortschrijdende rol van de Zeventig** Ouderling Earl C. Tingey
De geschiedenis van de Zeventig maakt duidelijk hoe de Heer zijn wil voor de kerk openbaart.
- 36 **Vier toespraken, vier veranderde levens**
Vier leden van de kerk vertellen hoe de algemene conferentie hen tot zegen is geweest.

RUBRIEKEN

- 40 **Boodschappen uit de Leer en Verbonden: Dit is onze godsdienst, het redden van zielen**
Ouderling Erich W. Kopischke
Leden van de kerk hebben de plicht om mensen in geestelijke en lichamelijke nood te helpen.
- 44 **Onder heiligen der laatste dagen**
De keuze tussen mijn verloofde en de kerk; herinneringen aan mijn vader; de uitdaging van president Hinckley; een waarschuwende stem.
- 48 **Dit nummer gebruiken**
Ideeën voor de gezinsavond en onderwerpen in deze uitgave.

OP DE OMSLAG

Voorkant: Simon Dewey, *In de gunst bij God.*
Achterkant: foto-illustratie Jerry Garns

Jongeren

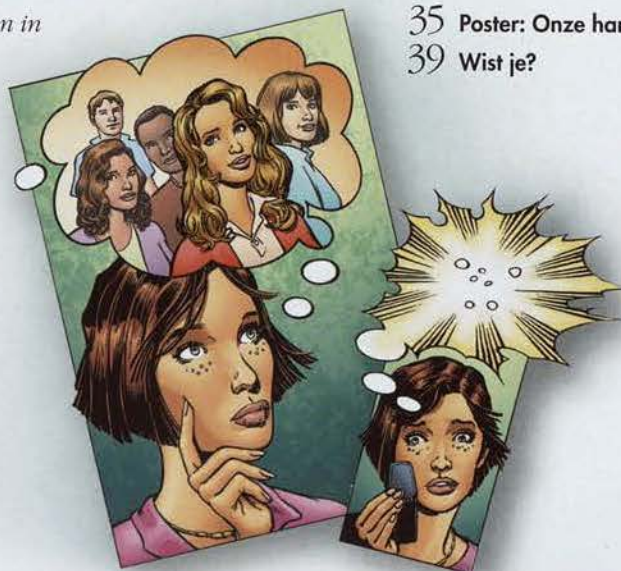
HOOFDARTIKELEN

- 14 **Tempeltieners in Aberdeen** Paul VanDenBerghe
De jongeren in de ring Aberdeen (Schotland) kijken het hele jaar uit naar hun jaarlijkse bezoek aan de tempel.
- 26 **Waarom doen we zendingswerk?**
Ouderling Dallin H. Oaks
We prediken niet alleen om mensen te overreden hun leven te beteren. Dat is belangrijk, maar we hebben meer te bieden.
- 28 **Wie is er klaar voor?** Allison Lee Burton
Mijn ingeving om mijn vriendin over het evangelie te vertellen, pakte anders uit dan ik dacht.
- 31 **Je vrienden hebben de neiging om te worden zoals jij** José María Marquez Blanco
Als we het evangelie naleven, zien mensen dat we anders zijn.

RUBRIEKEN

- 13 **Instant Message**
Een onverwachte les uit het Boek van Mormon.
- 32 **Evangelieparels: Eerst komt de doop**
Ouderling David B. Haight
Eeuwig gezinnen worden in de tempel verzegeld, maar eerst komt de doop.

- 35 **Poster: Onze hand is uitgestrekt**
39 **Wist je?**

September 2009 109de jaargang Nummer 9

Liahona 04289 120

Officiële Nederlandstalige uitgave van
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Spencer J. Condie
Adviseurs: Keith K. Hilbig, Yoshihiko Kikuchi, Paul B. Pieper

Hoofdredacteur: David L. Froehnecht

Directeur redactie: Victor D. Cave

Senior redacteur: Larry Hiller

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Layborg

Hoofdredacteur: R. Val Johnson

Assistent-hoofdredacteurs: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Mederedacteur: Ryan Carr

Assistent-redactrice: Susan Barrett

Redactiemedewerkers: David A. Edwards, Matthew D. Fliton,
Lakene Porter Gault, Annie Jones, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekerk, Joshua J. Perkey,
Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Don L.
Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBergh, Julie Wardell

Directiesecretaresse: Laurel Teuscher

Leidinggevend art-director: M.M. Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters

Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child,
Reginald J. Christensen, Kim Ferstemaker, Kathleen Howard,
Eric P. Johnson, Denise Kirby, Scott M. Moxy, Ginny J. Nelson

Voorbereidend drukwerk: Jeff L. Martin

Directeur drukwerk: Craig K. Sadgwick

Directeur distributie: Randy J. Benson

Vertaling: Jos Peeters

Kerkelijk Vertaalbureau

Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee

Telefoon: 0032(0)14265775

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann

Grovestins 64

NL-7608 HN Almelo

Telefoon: 0546 865984

Uw kopij graag per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

European Distribution Ltd., Magazine Service,

Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Tel.: 00 49 6172 492858, fax: 00 49 6172 492890

E-mail: liahona@ldschurch.org

Jaarabonnement: € 16,00

De volgende betalingswijzen zijn mogelijk:

Creditcard (bel of e-mail EDI)

Overschrijving per bank op de volgende rekening:

Dreschner Bank, Bad Homburg

Rekening nummer 07 264 094 00, bankcode: 500 800 00

Omrekening: abonneenummer + naam + wijk/gemeente

BIC (SWIFT CODE): DRES DE FF 523

IBAN: DE52 5008 0000 0726 4094 00

Bijdragen:

Stuur manuscripten en vragen aan:

Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake

City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar:

liahona@ldschurch.org

De Liahona (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of
'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees,
Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans,
Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fins, Frans,
Grieks, Haïtiaans, Hindi, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans,
Kerbo, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees,
Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees,
Roemeens, Russisch, Samoaans, Sinhala, Sloveens, Spaans,
Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechoos,
Urdu, Vietnamese en Zweeds. (Frequentie verschil per taal.)

Uitgever:

© 2009 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden.

Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika

Tekst- en beeldmateriaal in de Liahona mag gereproduceerd
worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of
thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de
bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht
kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North
Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail:
copyright@ldschurch.org

U kunt de Liahona in vele talen terugvinden op het internet onder
www.liahona.lds.org

For Readers in the United States and Canada:

September 2009 Vol. 109 No. 9, LIAHONA (USPS 311) Dutch
(ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150, USA. Subscription price is \$10.00 per year, Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. "Sixty days" notice required for change of address.

Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Post Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

Kinderen

LUISTER NAAR DE STEM VAN EEN PROFEET

- K2** Laat de liefde in je hart zien
President Thomas S. Monson

HOOFDARTIKELEN

- K4** Verhalen en getuigenissen rond het kampvuur
Brett Nielson

- K10** Troost voor Lucy Julianne Donaldson

RUBRIEKEN

- K6** Uit het leven van de profeet Joseph Smith:
De inspiratie van een profeet

- K8** Participatieperiode: Profeten leren me hoe ik ons gezin
kan versterken Cheryl Esplin

- K12** Veel plezier! Afspraak met
de zendelingen
Arie Van De Graaff

- K13** Voor kleine vrienden:
Vorbereiding op een zending
Val Chadwick Bagley

- K14** Van vriend tot vriend: Hoe ga
je met anderen om?
Ouderling Francisco J. Viñas

- K16** Kleurplaat

OMSLAG DE
KINDERVRIEND
Illustratie Scott Greer

Kijk eens of je de
Engelse KGW-ring
kunt vinden in dit
nummer. Kies de
goede pagina!

Post

Een geestelijke schat

Toen ik pas lid van de kerk was
geworden, hoefde een abonnement op
de Liahona voor mij niet zo. Daarna
was ik een tijdje minderactief. Toen ik
had besloten om naar de kerk terug
te keren, nam ik een abonnement op
de Liahona. Ik zag toen pas in welke
geestelijke schatten ik had laten liggen.
Dit tijdschrift bevat niet alleen informa-
tie van de kerk zelf, maar is ook een
communicatiemiddel voor de leden.
Ze kunnen anderen deelgenoot maken
van hun getuigenis en ervaringen, en
adviezen geven voor onze tijd. Het tijd-
schrift bevat leringen die we dagelijks
kunnen toepassen.

Cláudia Souza Alencar (Brazilië)

Leerzaam en opbouwend

Ik ben geen lid van uw kerk, maar
vind de Liahona, die ik elke week
van een collega op werk krijg, erg
opbouwend. Het tijdschrift is ook erg
leerzaam, vooral voor kinderen en jon-
geren. En zelf heb ik er ook iets aan.
Ik lees graag de stukjes van gewone
leden die vertellen hoe hun geloof
sterker is geworden. Ik ben ook erg
onder de indruk van de illustraties. Ze
zijn zo veelzeggend en helder. Goed
gedaan dus, en heel erg bedankt.
Beatrice Karrer Ulrich (Duitsland)

Stuur reacties en opmerkingen naar
liahona@ldschurch.org. Brieven kunnen
ingekort of duidelijker geformuleerd worden.

De invloed van rechtschappen vrouwen

PRESIDENT DIETER F. UCHTDORF

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

In de Schriften worden enkele vrouwen genoemd die met hun geestelijke gaven andere mensen, zelfs hele generaties, tot zegen zijn geweest. De nagedachtenis aan Eva, de moeder van alle levenden; Sara; Rebekka; Rachel; Marta; Elisabet; en Maria, de moeder van onze Heiland, zal altijd in ere worden gehouden. In de Schriften worden ook vrouwen genoemd van wie we de naam niet weten, maar die ons leven verrijken door hun voorbeeld en leringen. Denk maar eens aan de Samaritaanse vrouw die Jezus bij de bron van Sichar aantrof (zie Johannes 4), de ideale vrouw en moeder beschreven in Spreuken 31 en de gelovige vrouw die werd genezen door slechts de klederen van de Heiland aan te raken (zie Marcus 5:25–34).

Kijkend naar de geschiedenis van deze aarde en die van de herstelde Kerk van Jezus Christus, hebben vrouwen duidelijk een bijzondere positie in het plan van onze Vader voor het eeuwige geluk en welzijn van zijn kinderen.

Ik hoop dat mijn geliefde zusters over de hele wereld — grootmoeders, moeders, tantes en vriendinnen — hun krachtige en positieve invloed, vooral op het leven van onze dierbare jongeren en kinderen, nooit zullen onderschatten!

President Heber J. Grant (1856–1945) heeft eens gezegd: 'Zonder de toewijding en het absolute getuigenis van de levende God in het hart van onze moeders zou deze kerk ter ziele gaan.'¹ En de schrijver van Spreuken heeft opgemerkt: 'Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken' (Spreuken 22:6).

President Gordon B. Hinckley heeft tegen de vrouwen in de kerk gezegd:

'Het is enorm belangrijk dat de vrouwen van de kerk sterk en onverzettelijk pal staan voor alles wat juist en gepast is in het plan van de Heer. (...)

'Wij roepen alle vrouwen van de kerk op gezamenlijk voor deugd te staan. Daar moeten ze thuis mee beginnen. Dat kunnen ze in hun klassen behandelen. En daar kunnen ze in hun omgeving over praten.'²

Er wordt wel gezegd dat grote poorten op kleine scharnieren draaien. Zusters, uw voorbeeld in ogenschijnlijk kleine dingen is van grote invloed op het leven van onze jongeren. De manier waarop u zich dagelijks kleedt en verzorgt, de manier waarop u praat, bidt en getuigt en elke dag leeft, betekenen heel veel. Daar hoort ook bij naar welke televisieprogramma's u kijkt, naar welke muziek u luistert

Vrouwen hebben een bijzondere positie in het plan van onze Vader voor het eeuwige geluk en welzijn van zijn kinderen.

Het leven van de vrouwen in de kerk vormt een krachtig getuigenis dat geestelijke gaven, beloften en zegeningen van de Heer worden gegeven aan eenieder die daarvoor in aanmerking komt, 'opdat het allen (...) ten goede zal komen.'

en hoe u het internet gebruikt. Als u graag naar de tempel gaat, zullen jonge mensen die naar u opkijken uw voorbeeld graag volgen. Als u uw garderobe aanpast aan de tempelonderkleding in plaats van andersom, weten ze wat u belangrijk vindt en leren ze van u.

U bent geweldig, zusters, en een groot voorbeeld. U bent onze jeugd tot zegen, en de Heer heeft u daarom lief.

Een voorbeeld van geloof

Ik wil u graag iets vertellen over zuster Carmen Reich, mijn schoonmoeder. Zij was waarlijk een uitverkoren vrouw. Ze omarmde het evangelie in een uiterst moeilijke periode in haar leven en steeg boven leed en verdriet uit.

Als jonge vrouw — en als weduwe en moeder van twee jonge meisjes — ruilde ze een wereld vol oude tradities in voor een wereld vol spiritualiteit. Ze omarmde de leringen van het evangelie, met de intellectuele en geestelijke kracht ervan, in sneltreinvaart. Nadat de zendelingen haar een exemplaar van het Boek van Mormon hadden gegeven met de vraag de gemarkeerde verzen te lezen, las ze het hele boek binnen een paar dagen uit. Ze leerde dingen door de Geest van God

die de mensen om haar heen niet konden begrijpen. Ze was uitermate nederig en wijs omdat ze gewillig en zuiver genoeg was om God op zijn woord te geloven.

Ze liet zich op 7 november 1954 dopen. Een paar weken daarna vroeg de zending die haar had gedoopt of ze haar getuigenis wilde opschrijven. De zending wilde haar getuigenis gebruiken om andere mensen die hij les gaf de ware geest van bekering te laten voelen. Gelukkig hield de zending het handgeschreven originele

exemplaar meer dan veertig jaar lang in zijn bezit. Daarna gaf hij het als een bijzonder en dierbaar geschenk aan haar terug.

Een getuigenis door de Geest

Ik zal enkele gedeelten uit haar geschreven getuigenis aanhalen. Bedenk dat ze deze woorden slechts een paar weken na haar kennismaking met het evangelie schreef. Voordat ze met de zendelingen sprak, had ze nog nooit van het Boek van Mormon, Joseph Smith of mormonen in het algemeen gehoord. In 1954 waren er behalve in Canada en Hawaï nog geen tempels buiten het vasteland van Amerika.

Dit is een vertaling van het handgeschreven getuigenis van zuster Reich:

'Tot de unieke kenmerken van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen die andere godsdienstige groeperingen niet hebben, horen bovenal de hedendaagse openbaringen aan de profeet Joseph Smith.

'Daarna volgt het Boek van Mormon met zijn heldere en duidelijke taal, met alle leringen en beloften voor de Kerk van Jezus Christus. Het is waarlijk een tweede getuige, samen met de Bijbel, dat Jezus Christus leeft.

'Samengebonden door geloof in een persoonlijke God, ofwel God de Vader, God de Zoon en de Heilige Geest, die het gebed faciliteert en ons ook persoonlijk beïnvloedt.

'Ook is het geloof in een leven vóór de geboorte, het voorsterfelijk bestaan, het doel van ons aardse leven en ons leven na de dood zo waardevol voor ons, en vooral interessant en leerzaam. Dit wordt duidelijk uiteengezet, en geeft een nieuwe betekenis en richting aan ons leven.

'De kerk heeft ons het woord van wijsheid gegeven als richtlijn om ons lichaam en onze geest in optimale conditie te houden en onze verlangens en doelen te verwezenlijken. Dus maken en houden we ons lichaam gezond en sterk. Dit alles in de wetenschap dat we het na de dood in dezelfde vorm weer op ons zullen nemen.

'Uiteraard is voor mij het tempelwerk met de vele heilige verordeningen, waardoor gezinnen eeuwig samen kunnen zijn, volkomen nieuw. Dit alles is door openbaring aan de profeet Joseph Smith gegeven.'

Carmen Reich, mijn lieve schoonmoeder, is in 2000 op 83-jarige leeftijd overleden.

Een unieke vrouwelijke identiteit

Het leven van de vrouwen in de kerk vormt een krachtig getuigenis dat geestelijke gaven, beloften en zegeningen van de Heer worden gegeven aan eenieder die daarvoor in aanmerking komt, 'opdat het allen (...) ten goede zal komen' (LV 46:9; zie vers 9-26). De leerstellingen van het herstelde evangelie zorgen voor een prachtige en 'unieke vrouwelijke identiteit die vrouwen aanmoedigt hun mogelijkheden te ontwikkelen' als ware en letterlijke dochters van God.³ Door hun inzet in de ZHV-, jongevrouwen- en jeugdwerkorganisaties — plus talloze andere daden van liefde en dienstbetoon — hebben vrouwen altijd een

belangrijke rol gespeeld om 'de zaak van Zion voort te brengen en te vestigen' (LV 6:6), en dat zullen ze blijven doen. Zij zorgen voor de armen en de zieken; gaan op zending met onder andere evangelisatie, welzijnszorg en humanitaire hulpverlening als doel; geven les aan kinderen, jongeren en volwassenen; en dragen op vele andere

manieren bij aan het stoffelijke en geestelijke welzijn van de heiligen.

Hun vermogen om goed te doen is zo groot, en hun gaven zijn zo divers, dat vrouwen afhankelijk van hun levensomstandigheden verschillende rollen vervullen. Sommige vrouwen moeten zelfs meerdere rollen tegelijk vervullen. Daarom worden de vrouwen in de kerk ook aangemoedigd een opleiding te volgen waar ze zowel thuis van profiteren in het huishouden en het grootbrengen van rechtschapen kinderen, als waarmee ze zo nodig buitenshuis de kost kunnen verdienen.

We leven in een geweldige tijd voor alle vrouwen in de kerk. Zusters, u speelt een

Vrouwen zullen altijd een belangrijke rol spelen om 'de zaak van Zion voort te brengen en te vestigen'.

Uw deugdzame levenswandel zal een licht zijn voor wie in duisternis verkeren, omdat u een levende getuige van de volheid van het evangelie bent.

essentiële rol in het plan van eeuwig geluk van onze hemelse Vader. U bent begiftigd met een goddelijk geboorterecht. U bent de echte bouwers van

naties waar u ook woont, omdat sterke gezinnen met liefde en vrede in huis elke natie veiligheid bieden. Ik hoop dat u dat inziet, en dat de mannen in de kerk dat ook inzien.

Wat u als zusters vandaag doet, zal bepalen hoe de beginselen van het herstelde evangelie de naties in de wereld van morgen zullen beïnvloeden. Het zal bepalen hoe deze hemelse gloed van het evangelie heel het mensdom eens tegemoet zal stralen.⁴

We spreken vaak over de invloed van vrouwen op toekomstige generaties, maar laten we de invloed die u nu al kunt hebben ook niet onderschatten. President David O. McKay (1873–1970) heeft gezegd dat de kerk in de eerste plaats is georganiseerd 'om ons leven nu te veraangename, ons hart nu te verblijden, ons nu te verlossen. (...)

'Sommigen kijken uit naar een tijd in de toekomst — naar verlossing en verhoging in de komende wereld — maar deze tijd maakt ook deel uit van de eeuwigheid.'⁵

Onvoorstelbare zegeningen

Als u deze taak op u neemt, in welke levensomstandigheden u zich ook bevindt — als echtgenote, moeder, alleenstaande moeder, gescheiden moeder, weduwe of ongetrouwde vrouw — zal de Heer, onze God, u onvoorstelbare verantwoordelijkheden en zegeningen toebedelen.

Ik wil u aanmoedigen uw grote potentieel te verwezenlijken. Maar probeer niet boven uw kunnen te presteren. Verwacht niet het onmogelijke van uzelf. Voel u niet schuldig en denk niet dat u een mislukkeling bent. Vergelijk uzelf niet met anderen. Doe uw best, en de Heer doet de rest. Stel uw geloof en vertrouwen in Hem, en u zult wonderen in uw leven en dat van uw dierbaren zien gebeuren. Uw deugdzame levenswandel zal een licht zijn voor wie in duisternis verkeren, omdat u een levende getuige van de volheid van het evangelie bent (zie LV 45:28). Waar u zich in deze prachtige maar vaak woeelige wereld ook bevindt, u kunt gehoor geven aan de oproep: 'Kom de zwakken te hulp, verhef de handen die slap neerhangen en sterk de knikkende knieën' (LV 81:5).

Geliefde zusters, ik verzeker u dat de Heer u in uw dagelijkse levenswandel met al zijn mooie en moeilijke momenten liefheeft. Hij kent u. Hij hoort en verhoort uw gebeden, waar u zich ook bevindt in deze wereld. Hij wil dat u slaagt in dit leven en in de eeuwigheid.

Broeders, ik bid dat wij als priesterschapsdragers — als echtgenoten, vaders, zoons, broers en vrienden van deze uitverkoren vrouwen — hen zullen zien zoals de Heer hen ziet, als dochters van God met eindeloze mogelijkheden om de wereld positief te beïnvloeden.

De Heer heeft Emma Smith in de begindagen van de herstelling de volgende raad en zegeningen gegeven bij monde van haar echtgenoot, de profeet Joseph Smith: '[Zijt] getrouw en [wandelt] op de paden der deugd voor mijn aangezicht (...). Gij behoeft niet te vrezen (...). Ik zeg u dat gij de dingen van deze wereld terzijde moet leggen en naar de dingen van een betere moet streven. (...) Hef uw hart op en verblijd u (...) en gij zult een kroon van gerechtigheid ontvangen' (LV 25:2, 9, 10, 13, 15).

'Ik zeg u dat dit mijn stem is tot allen', heeft de Heer over deze openbaring gezegd (vers 16).

Later zei de profeet Joseph Smith tot de zusters: 'Indien u van de u gegunde voorrechten gebruik maakt, kunnen de engelen niet anders dan uw metgezel zijn.'⁶

Ik getuig van deze waarheden en uit mijn liefde voor u en laat u mijn zegen als apostel van onze Heiland, de Heer Jezus Christus. ■

NOTEN

1. Heber J. Grant, *Gospel Standards*, samengesteld door G. Homer Durham (1941), p. 151.
2. Gordon B. Hinckley, 'Sterk en onverzettelijk standhouden', *Wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevendenden*, 10 januari 2004, p. 20.
3. 'Women, Roles of: Historical and Sociological Development', in Daniel H. Ludlow, red., *Encyclopedia of Mormonism*, 5 delen (1992), deel 4, p. 1574.
4. Zie 'Luister, o volk'ren', *lofzang* 264.
5. David O. McKay, *Pathways to Happiness*, samengesteld door Llewelyn R. McKay (1957), pp. 291-292.
6. *History of the Church*, deel 4, p. 605.

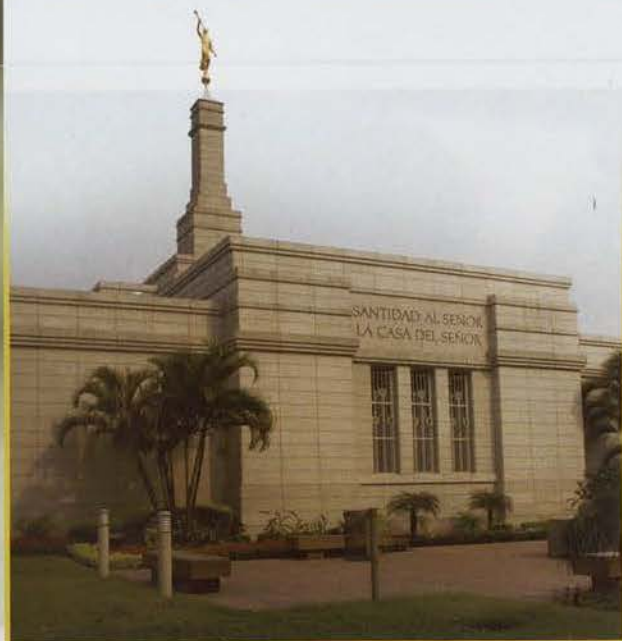
VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Nadat u dit artikel met een gebed in uw hart hebt bestudeerd, bespreekt u het zo dat iedereen aan de bespreking deelneemt. Enkele voorbeelden:

1. Lees in de paragraaf 'Een voorbeeld van geloof' hoe president Uchtdorf zijn schoonmoeder, Carmen Reich, beschrijft. Lees vervolgens het getuigenis van zuster Reich en bespreek de evangeliebeginselen die ze daarin noemt. Vraag de gezinsleden tot

slot naar voorbeelden van rechtschapen vrouwen die hun leven positief hebben beïnvloed.

2. Verwijs naar de paragraaf 'Een unieke vrouwelijke identiteit' en bespreek de eigenschappen van een rechtschapen vrouw. Noem op basis van de voorbeelden in het artikel manieren waarop vrouwen een rechtschapen invloed op anderen kunnen uitoefenen. Lees tot slot de laatste paragraaf van het artikel.

De standvastigheid van een Paraguayaanse vrouw in haar nieuwe geloof heeft de basis gelegd voor een traditie van dienstbetoon in het evangelie in vijf generaties van haar familie.

DON L. SEARLE
kerkelijke tijdschriften

De kinderen van Eulogia Diaz en Delio Cosme Sanchez weten nog toen hun moeder jeugdwerk-presidente in hun gemeente was. Toen het jeugdwerk nog op een doordeweekse middag werd gehouden, liep Eulogia altijd met een grote groep kinderen uit de buurt — ‘ons legertje’ zegt een van haar dochters — naar het verafgelegen kerkgebouw. Het maakte niet uit of ze wel of niet lid waren, als ze dat wilden en het van hun ouders ook mocht, nam Eulogia ze mee. Ze wilde zo veel mogelijk kinderen laten genieten van de zegeningen van het jeugdwerk.

De kinderen van Eulogia en Delio weten ook nog wat hun vader als gemeentepresident deed. Hij was op zondagochtend altijd als eerste in de kerk en ging dan als laatste weer weg, zodra hij zeker wist dat alles in orde was. Hij toonde dezelfde toewijding als eerste president van het district Paraguay, dat toen nog deel uitmaakte van het zendingsgebied Uruguay-Paraguay.

De kinderen van de familie Sanchez zijn nu op middelbare leeftijd en sommigen hebben inmiddels zelf kleinkinderen. Ze vertellen dat er in de ogen van hun ouders nooit een goede reden was om niet naar de kerk te gaan. Het gezin liep dat lange stuk naar de kerk dan ook stevast, ongeacht de weersomstandigheden. In die tijd waren er

Een familie met e

ook veel minder leden in de gemeente, zodat het gezin zich op vele manieren inzette, van lesgeven tot dirigeren en de kerk schoonmaken.

De kerk is sinds die tijd flink gegroeid in Paraguay. Nu zijn er tien ringen en elf districten met ongeveer 66 duizend leden. Het land bestaat uit twee zendingsgebieden. In Paraguay staat een van de slechts vier fabrieken van Beehive Clothing buiten de Verenigde Staten waar tempelkleding en tempelonderkleding worden gemaakt.

Het historische kerkgebouw waar iedereen zeer aan gehecht was — het eerste kerkgebouw dat door de kerk zelf in het land was gebouwd en dat iedereen ‘de Moroni-kerk’ noemde naar de naam van een van de wijken die er bijeenkwam — is er niet meer. Er staat nu een tempel op die plek. De Asuncióntempel vormt het middelpunt van ‘la Manzana Mormona’ — een soort Temple Square van Paraguay.

De leden in Paraguay voelen zich rijkelijk gezegend met deze vooruitgang. Maar de oudere leden zijn de offers die nodig waren om het fundament van de huidige kerk in hun land te leggen, niet vergeten.

Bouwen aan een erfgoed

Eulogia Diaz de Sanchez liet zich in oktober 1960 dopen. Een priester uit haar parochie probeerde haar over te halen de kerk af te zweren en terug te keren naar de parochie, maar ze liet zich niet van haar rotsvaste getuigenis afbrengen.

Haar moeder, Castorina, liet zich de maand erop dopen, samen met Eulogia's dochter, Liduvina. Een andere dochter, Lina, wilde zich ook laten dopen, maar haar nieuwe echtgenoot vond dat niet goed.

Eulogia's man, Delio, werd in januari 1961 lid van de kerk. Delio was monteur en vertelde zijn zakenpartner dat hij niet meer op zondag kon werken. Zijn partner aanvaardde dat zonder problemen, omdat Delio altijd hard voor de zaak werkte. De partner heeft nooit spijt gekregen van zijn besluit.

Het verhaal van Delio en Eulogia Sanchez en hun

teen erfgoed van dienstbetoon

Leden van de familie Sanchez bijeen voor een familiefeest. Tegenoverliggende pagina: de Asuncióntempel (Paraguay).

nakomelingen onderstreept de bestendige kracht van het voorbeeld.

'Ik denk dat de liefde en het geduld van mijn ouders ons hebben geholpen het evangelie in ons leven uit te dragen', zegt Lina. Ook al kon ze zich aanvankelijk niet laten dopen, ze deed toch trouw mee in de kerk. Uiteindelijk daalde Lina in 1986 met vreugde af in de wateren van de doop, nadat de tegenstand van haar man door het voorbeeld van zijn vrouw en kinderen was weggeëbd.

Haar zus, Liduvina, herinnert zich dat haar ouders altijd bezig waren het evangelie uit te dragen. In de jaren '70 vonden de kerkelijke bijeenkomsten op zondag enige tijd bij hen thuis plaats, waar de bejaarde Eulogia nog steeds woont. Naast de meer dan zestig nazaten van Delio en Eulogia zijn door hun christelijke levenswandel nog enkele tientallen andere mensen lid van de kerk geworden. Liduvina zegt dat haar ouders ook toonbeelden van eerlijkheid waren, die hun kinderen leerden nooit iets te doen waarvoor ze zich later zouden schamen.

Delio en Eulogia stonden bekend om hun vriendelijkheid. Liduvina weet nog dat als het gezin op het punt stond te gaan eten, hun vader vaak zei, denkend aan iemand uit de buurt: 'Zou die-en-die wel te eten hebben?' Hij vroeg dan een van de gezinsleden om een bord eten naar die persoon te brengen voordat ze als gezin gingen eten.

Lina woonde met haar gezin jarenlang naast haar ouders. Lina's zoon, Enrique Ojeda, zegt over Delio: 'Mijn grootvader was altijd een voorbeeld van het priesterschap — hij bezat de eigenschappen die in Leer en Verbonden 121 [vers 41–45] staan.' Enrique zegt dat zijn grootmoeder Eulogia 'een kloekmoedige vrouw is — kloekmoedig in haar geloof en haar getuigenis'. Veel mensen die geen lid van de kerk waren, woonden een tijdje bij onze grootouders in huis (toen Delio en Eulogia ze gul hulp aanboden) en zijn in die tijd door hun voorbeeld lid van de kerk geworden.

De kinderen van Delio en Eulogia hebben het voorbeeld van hun ouders gevolgd toen ze volwassen werden en zelf een gezin stichtten. Ook zij hebben vele kerktaken

vervuld. Liduvina is op zending geweest en heeft vele jaren in Uruguay voor de kerk gewerkt voordat ze weer naar haar geboorteland Paraguay terugkeerde. Silvio, de zoon van Delio and Eulogia, werd na enige tijd door het voorbeeld van zijn ouders lid van de kerk, en ook hij zette het patroon van dienstbetoon van zijn ouders voort. Hij heeft later een tijdje in Argentinië gewoond en heeft daar geholpen een gemeente op te zetten.

Nieuwe generaties

Enrique werd geboren in het jaar dat zijn grootvader Delio zich liet dopen. Hij kwam vaak bij zijn grootouders, die naast zijn ouderlijk huis woonden, of bij zijn tantes over de vloer, die allemaal actief waren in de kerk. (Hij noemt Liduvina zijn tweede moeder.) Hoewel zijn vader en moeder geen lid van de kerk waren toen hij nog jong was, 'ben ik samen met mijn broertjes en zusjes in de kerk opgegroeid'.

Hij weet nog dat zijn vader, Vicente, niets met de kerk te maken wilde hebben — hij wilde er niet eens over praten. Toen de kinderen van Vicente hem eens een exemplaar van het Boek van Mormon probeerden te geven, smeet hij het letterlijk naar ze terug. 'Maar,' zegt Enrique, 'uiteindelijk heeft het voorbeeld van zijn kinderen mijn vader doen veranderen.' De patriarchale zegen van Enrique bevat een belofte dat zijn vader lid van de kerk zou worden door het voorbeeld van zijn kinderen. Enrique en de rest van de familie hielden zich vast aan die belofte.

In 1986, toen de jongere broer van Enrique op zending was, nam de weerstand van hun vader tegen de kerk voldoende af om zijn vrouw toestemming te geven zich te laten dopen. Na 25 jaar aanwezigheid en dienstbetoon in de kerk werd Lina eindelijk lid. Haar man was daar echter bij lange na zelf nog niet aan toe. Het gezinsleven ging zo enkele jaren verder, waarbij iedereen behalve Vicente lid van de kerk was. Toen stapte Vicente op een zondagochtend in 2002 uit bed en trok hij zijn beste kleren aan, klaar om naar de kerk te gaan — klaar om zich te laten onderrichten. Hij liet zich kort daarna dopen, waarna zijn vrouw en hij in 2003 in de tempel hun huwelijk lieten verzegelen.

Nu heeft de generatie van Enrique zelf kinderen die in het evangelie opgroeien en in de voetsporen van hun eigen ouders treden. Eulogia en Delio hebben tot nu toe zes kinderen, achttien kleinkinderen (waarvan er vier op zending zijn geweest) en drieëntwintig achterkleinkinderen in de kerk. De keuzes van deze achterkleinkinderen zijn gebaseerd op wat ze thuis leren.

Adriana, de negentienjarige dochter van Enrique, zegt dat er natuurlijk altijd verleidingen op de loer liggen. Wanneer zij en de andere kinderen in de familie daarmee te maken krijgen, zegt ze: 'Onze keuzes zijn gebaseerd op ons getuigenis.' Haar achttienjarige zus, Vivian, voegt eraan toe dat als vrienden of bekenden zich afvragen waarom ze niet roken of drinken of sommige andere dingen niet doen die zij wel doen, dit een gelegenheid is om hun normen uit te leggen en zendingswerk te doen.

William Da Silva, 19, is ook een achterkleinkind van Eulogia. Hij is een zoon van Lina's dochter, Mercedes Ojeda de Da Silva. Net als zijn moeder liet William zich dopen toen hij acht jaar oud was en is hij in de kerk opgegroeid. Zijn oudere zus en broer hebben een zending vervuld en hij is nu zelf werkzaam in het zendingsgebied Montevideo-West (Uruguay). William zegt dat hij, zijn broer, zus, neven en nichten die actief zijn in de kerk, vanuit een ander, vaster geestelijk fundament leven dan veel van hun vrienden, en dat dit komt door wat ze thuis hebben geleerd. 'Het is opvallend hoeveel vertrouwen onze vrienden of hun ouders in ons hebben', merkt hij op. Ouders zeggen vaak tegen hun zoon of dochter dat als William of iemand als Adriana of Vivian ergens heen gaat, 'jij ook kunt gaan, omdat ik weet dat er geen gekke dingen gebeuren'.

Hun normen hoog houden

Adriana draagt een verstelde lange rok met een strook in de zijnaad als afdichting van een hoge split. Haar moeder, Lydia (de vrouw van Enrique), en haar tante Mercedes wijzen erop dat het in Paraguay vaak moeilijk is om in de winkel fatsoenlijke kleding te vinden. De nazaten van de familie Sanchez doen dus vaak wat anderen ook moeten doen — kleren verstellen of zelf naaien. Lina, de moeder van Mercedes en schoonmoeder van Lydia, was altijd de coupeuse in de familie, maar nu leren de jongere vrouwen zelf ook naaien.

Mercedes de Da Silva zegt dat het voor haar niet zo moeilijk was om als enige heilige der laatste dagen in haar buurt op te groeien. 'Al mijn vrienden en vriendinnen wisten dat ik lid van de kerk was', licht ze toe. 'Zij respecteerden mijn geloof.' Ze zegt dat ze ook geluk had om op een school van de kerk te zitten die in Paraguay een tijdje heeft bestaan. 'Voor mijn kinderen is dit levensstadium nu veel moeilijker dan toen voor mij.' De normen van de wereld zijn nu veel losser. Mercedes zegt dat zij er met

Eulogia Diaz de Sanchez (midden) was de eerste in haar familie die in 1960 lid werd van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Haar dochters Liduvina (links) en Lina leerden dienstbetoon in de kerk door het voorbeeld van hun ouders, en hebben dit erfgoed van dienstbetoon aan hun nakomelingen doorgegeven.

Drie achterkleinkinderen van Eulogia Diaz de Sanchez doen mee aan de gezinsavond. V.l.n.r.: Eduardo, Adriana en Viviana Ojeda. Zij zijn kinderen van Eulogia's kleinzoon Enrique en zijn vrouw, Lydia.

haar man, Ernesto Da Silva, thuis altijd hoge normen op heeft nagehouden, waaronder een avondklok voor zelfs de oudere kinderen. 'We praten vaak met ze over het evangelie en houden ook gezinsavond', zegt ze. 'Daar putten onze kinderen veel kracht uit.' President Ernesto Da Silva werd in april van dit jaar ontheven als gebiedszeventiger, en is nu werkzaam als president van het zendingsgebied Montevideo (Uruguay).

De zoon en dochter in het gezin Da Silva die op zending zijn geweest, Christian en Karen, bedankten hun ouders zelfs in hun brieven voor de hoge normen en hun goede voorbeeld die ze thuis hadden gezien en geleerd. Karen Da Silva is in 2008 uit het zendingsgebied Córdoba (Argentinië) teruggekeerd en legt uit: 'Sinds ik nog heel jong was, heb ik van mijn grootouders en mijn ouders geleerd; niet alleen door hun woorden maar ook door hun daden. Ze leefden altijd naar wat ze zeiden.' Wat ze thuis heeft geleerd, zegt ze, heeft haar als zendelinge geholpen om anderen te leren dat gehoorzaamheid zegenen geeft.

Christian is onlangs teruggekeerd uit het zendingsgebied San Bernardino (Californië)

en onderstreept de woorden van zijn zus over het belang van het voorbeeld van zijn ouders in zijn leven. Hij voegt daaraan toe: 'Mijn eigen getuigenis van het evangelie is gegroeid door het toepassen van de lessen die ik van mijn ouders en grootouders heb geleerd.' Dit gebeurde zoals Alma dat beschreef. Christian legt uit dat hij een plaats in zijn hart inruimde om het zaadje te planten, zijn ouders hem in de waarheid onderwezen en

hij in hun leven zag dat de vrucht van het zaadje goed was (zie Alma 32:27-43). 'Ik wil hem graag blijven verzorgen met geloof, de boom — mijn getuigenis — zodat hij wortel zal schieten, zal groeien en vruchten blijven voortbrengen.'

Mercedes de Da Silva weet nog dat ze als jong meisje zag welke invloed het evangelie in het leven van haar ouders en grootouders had, en ze altijd dacht: 'Als ik groot ben, ga ik dat ook doen.'

Haar broer Enrique zegt dat leven volgens het evangelie bepaalde sleutels biedt om kinderen in geloof groot te brengen. 'Drie dingen: leer ze het woord, leer ze door voorbeeld en help ze het evangelie als een levenswijze te zien.'

Door het evangelie beschikken hun kinderen, samen met anderen die in een gezin van heiligen der laatste dagen in Paraguay opgroeien, over geestelijke wortels die veel andere jonge mensen niet hebben. 'Hun leven heeft een doel — ze hebben een plan', zegt Enrique. Hun doelen zijn eeuwig, en met de hulp van getrouwe, gehoorzame ouders leren ze die te bereiken. ■

IK WEET DAT HET WAAR IS

Peter Amoa-Ohenakwah

Sinds mijn jeugd heb ik leden van de kerk hun getuigenis van het Boek van Mormon horen geven. Ik dacht dat de woorden 'ik weet dat het waar is' niet meer dan de geijkte woorden waren die iedereen zei. Pas toen ik op zending ging in Nigeria leerde ik de waarheid achter die woorden kennen.

Op een avond waren mijn collega en ik op weg terug naar onze flat. We fietsten op een donkere, onverharde weg die door de regen slecht begaanbaar was geworden. Door het water en het slechte wegdek viel mijn collega van zijn fiets. Zijn kleren, zijn tas met de Schriften — alles wat hij had — was vies en nat geworden.

Toen we eindelijk in onze flat aankwamen, maakten we alle spullen zorgvuldig schoon en droog — behalve de twee exemplaren van het Boek van Mormon die na een hele dag zendingswerk nog in zijn tas zaten. We hadden nog zoveel andere exemplaren in onze flat, dat ik ze verder niet de moeite waard vond.

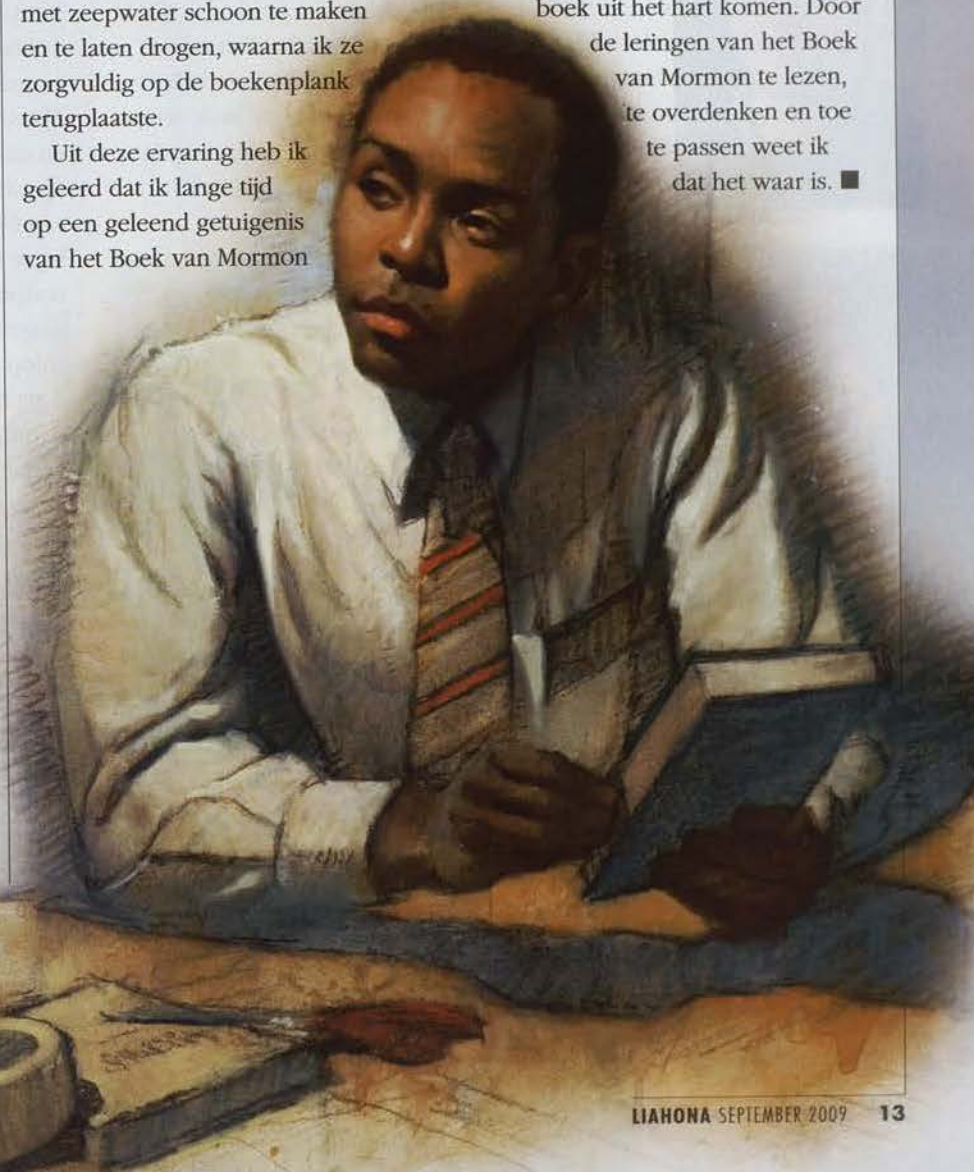
Enkele maanden na het ongeval wilde ik de gehavende omslag van mijn zangboek repareren. Ik stuitte op de aangetaste exemplaren van het Boek van Mormon die we op een plank hadden achtergelaten, en zag dat ik de omslagen daarvan mooi voor mijn zangboek kon gebruiken. Maar toen ik op het punt stond de schaar in de omslag van de boeken te

zetten, werd ik in mijn hart getroffen: 'Is dit niet het boek waar je anderen over vertelt? Ga je er zo mee om? Wat zouden je onderzoekers er van denken?' Ik ging zitten en dacht er lang over na. Toen besloot ik de omslagen niet te verknippen maar de boeken met zeepwater schoon te maken en te laten drogen, waarna ik ze zorgvuldig op de boekenplank terugplaatste.

Uit deze ervaring heb ik geleerd dat ik lange tijd op een geleend getuigenis van het Boek van Mormon

had geleefd, ook al had ik seminarie en instituut gevolgd. Ik heb dit boek sindsdien meer in mijn hart gesloten en ben het meer gaan waarderen. Ik besef dat we een overtuiging van de heiligheid van het Boek van Mormon krijgen als onze ervaringen met dat

boek uit het hart komen. Door de leringen van het Boek van Mormon te lezen, te overdenken en toe te passen weet ik dat het waar is. ■

Tempeltieners in Aberdeen

Voor de jeugd van de ring Aberdeen (Schotland) is het jaarlijkse tempelbezoek een ervaring die hun leven verandert.

PAUL VANDENBERGHE

Kerkelijke tijdschriften

'Ik zou het voor geen goud willen missen', zegt Bethany Gilmour (17) uit de wijk Bridge of Don. 'Die ene week in de tempel versterkt mijn getuigenis meer dan wat dan ook. En ik wil er dan ook elk jaar weer

naartoe. Ik heb tijdens deze tempelreizen dingen geleerd die me de rest van mijn leven zullen bijblijven — waarmee ik beter in staat ben de juiste levenskeuzes te maken.'

Dit soort uitspraken kun je volgens president Christopher Payne van de ring Aberdeen (Schotland) verwachten als je de jeugd uit zijn ring vraagt naar het jaarlijkse bezoek aan de Prestontempel (Engeland). Hij overdreef niet.

Elke zomer gaan de zestig tot zeventig jongemannen en jongevrouwen van de ring Aberdeen samen met hun leiders en leidsters en enkele jonge alleenstaanden uit de ring op weg naar Preston (Engeland) — een rit van 6½ uur. Ze brengen dan zes dagen in of bij de tempel door. Elke ochtend zijn ze in de doopruimte te vinden om dopen en bevestigingen te verrichten; in de middagen zijn er volop activiteiten en dienstbetoonprojecten; 's avonds staan er haardvuuravonden en schriftstudie op het programma. Ze besluiten hun tempelweek met een getuigenisvergadering, die meestal een uur of vier duurt. Maar het meest opmerkelijke van deze zes dagen in de tempel is de invloed ervan op de andere 359 dagen van het jaar.

Toen deze jongeren bijeenkwamen om hun jaarlijkse bezoek aan de tempel te bespreken, was iedereen het er over eens dat hun leven beter verliep als ze de geboden van de Heer probeerden na te leven. Deze jongeren hebben iets bijzonders, wat je in hun gezichten kunt zien.

Het hele jaar een tempelaanbeveling waardig zijn

De veranderingen die de tempel in het leven van deze jongeren teweegbrengt, zijn niet slechts van korte duur, maar werken door op de lange termijn. Melanie Bews (17) uit de wijk Aberdeen brengt het als volgt onder woorden: 'De dag waarop je de tempel achter je laat, bereid je je voor op de volgende keer. Het hele jaar ben je iets waardig. Je wilt graag waardig zijn om weer naar de tempel te gaan.' Melanie noemt een presentatie van de leiders en leidsters uit de ring, waarin ze een poster lieten zien met acht stappen om je op de tempel voor te bereiden. 'Ik gebruikte die stappen als een controlelijst om te zorgen dat ik er alles aan deed om me voor te bereiden. Er stonden enkele punten op de lijst die ik nog niet deed maar daarna wel ging doen, zoals het bijhouden van een speciaal dagboek voor geestelijke ervaringen. Dat doe ik nog steeds.'

Nathan Cumming (18) uit de gemeente Elgin zegt:

'Mijn voorbereiding op de tempel valt samen met mijn voorbereiding op een zending.' Hij legt uit dat zijn dagelijkse gebeden en schriftstudie meer betekenis hebben gekregen omdat hij ernaar streeft tempelwaardig te zijn. 'Voor deze laatste tempelreis heb ik veel meer gebeden', zegt hij. 'Ik ben soms erg verlegen en twijfel ook wel eens aan mezelf. Bij de voorbereiding op deze tempelreis heb ik gebeden om het zelfvertrouwen meer met anderen om te gaan, omdat ik daar nooit zo'n ster in ben geweest.' Hij heeft er nu vertrouwen in dat deze ervaringen hem een betere zendeling zullen maken.

Mylie Payne (15) van de wijk Aberdeen legt uit hoe haar voorbereiding op de tempel in de loop der jaren steeds persoonlijker is geworden: 'In andere jaren gingen we als groep vasten ter voorbereiding op de tempel.' Nu doet Mylie dit uit zichzelf. 'Dit jaar heb ik alleen gevast om zo veel mogelijk van het tempelbezoek te leren en mijn getuigenis te versterken.' Ze geeft ook aan hoe ze de Schriften anders is gaan bestuderen, vooral het Boek van Mormon. 'Ik probeer mijn kennis van de Schriften veel meer te verdiepen en te verbreden. Vooral teksten over de doop probeer ik nu goed te bestuderen en te begrijpen.'

Bethany Gilmour vat het als volgt samen: 'Ik draag elke dag wat ik in de tempel heb geleerd met me mee. Bij thuiskomst denk ik alweer aan de volgende reis. Ik denk na over wat ik van de afgelopen reis heb geleerd en wat ik het hele jaar kan doen om de gevoelens die ik in de tempel had het hele jaar

door bij me te houden, tot het volgende tempelbezoek.'

Hoogtepunten van het hoogtepunt

'De tempelreis is het hoogtepunt van het jaar', zegt Hope Fraser (18) uit de wijk Bridge of Don. 'Iedereen kijkt ernaar uit.' Maar het hoogtepunt van het jaar kent individuele hoogtepunten voor elke jongere die meegaat. Hope is na het bezoek van dit jaar aan de tempel vooral de speciale bijeenkomst voor lauwermeisjes bijgebleven. 'Het was echt heel bijzonder', zegt ze. 'We zouden het hebben over uitgaan en situaties die je moet vermijden. Uiteindelijk hadden we het over de dankbaarheid die we voor elkaar voelden.' Die gebeurtenis wordt zelfs door de leidsters van de lauwermeisjes nog steeds gekoesterd.

James Bowcutt (18) uit de gemeente Elgin

zegt dat zijn hoogtepunt in de tempel het dopen voor enkele van zijn voorouders was. James droeg al een tijdje vóór de reis de namen bij zich van zijn overleden familieleden voor wie hij zich zou laten dopen. 'Ik kon de namen lezen en ze beter leren kennen. Ik voelde echt dat ze bij mij hoorden, en ik was er trots op om de namen van mijn familie in handen te

De dagen in de Prestontempel (Engeland) zijn druk en geven veel voldoening. Elke ochtend zijn de jongeren in de doopruijnte te vinden, daarna zijn ze bezig met dienstbe-tonprojecten en haardvuuravonden. En er is ook nog tijd voor ontspanning, zoals een balletje trappen.

hebben', zegt hij. 'Ik heb echt een sterkere band gevoeld met mensen aan de andere kant van de sluijer.'

Mylie Payne praat enthousiast over de kans om dienstbaar te zijn in de tempel, niet alleen door binnen verordeningen te verrichten, maar ook door buiten schoon te maken en onkruid te wieden. 'Ik vond het heerlijk om op het terrein te werken. Het was heel bijzonder om het huis van de Heer nog fraaier te maken', zegt ze. 'Het was geweldig.'

'Ik heb vooral genoten van de tijd samen met mijn vriendinnen zonder te winkelen', zegt Melanie Bews. 'Het was erg leuk om met ze bij de tempel te zijn en ze beter te leren kennen en samen iets te beleven dat niet zo werelds is. Het mooiste vond ik de tijd samen terwijl we ons getuigenis aan het versterken waren.'

Het hoogtepunt dat het vaakst werd genoemd, was de getuigenisvergadering. Janine Gall (17) van de wijk Buchan zegt: 'Ook al duurde de getuigenisvergadering best lang, was het helemaal geen probleem. De tijd vloog voorbij.' Ze voegt eraan toe: 'Het was goed om het getuigenis van anderen te horen om dat van jezelf te versterken en als jongeren dichter bij elkaar te komen. Omdat we maar zo'n klein groepje jongeren zijn, moeten we elkaar beter leren kennen. En dat lukt aardig in en bij de tempel.'

Eenheid en steun

Ook al *vormen* ze een klein groepje jonge heiligen der laatste dagen, de jongemannen en jongevrouwen uit de ring Aberdeen zijn sterk. Simon Robertson (18) uit de wijk Aberdeen zegt dat ze gedurende het jaar 'allemaal verspreid leven', maar dat ze zich in de tempel 'één familie voelen'. We zijn allemaal erg blij als we in de tempel zijn, en voelen bijna de hele tijd de Geest. Persoonlijk voel ik me erg rustig in de tempel. Ik neem me dan ook voor om het evangelie niet alleen na te leven, maar om dat beter te doen. Ik zie wat we kunnen bereiken als we samen zijn. Ik wil proberen dat altijd te voelen.'

Janine Gall legt uit dat de dichtstbijzijnde jongevrouw ongeveer drie kwartier bij haar vandaan woont. 'Het is vrijwel onmogelijk om voor activiteiten of seminarie bij elkaar te komen. Het is dan ook moeilijk om altijd geestelijk sterk te blijven. Daarom vind ik het zo fijn om naar de tempel te gaan, omdat ik er een geestelijke oppepper van krijg. Mijn vrienden en vriendinnen kunnen mij opbeuren en ik kan hen opbeuren.'

Of ze nu in het wit gekleed samen op hun beurt zitten te wachten om te worden gedoopt en bevestigd, samen in de Schriften lezen onder het beeld van de engel Moroni hoog boven op de torenspits van de tempel, of samen onkruid op het tempelterrein aan het uittrekken zijn, deze jongelui trekken met *elkaar* op. Paige Payne (13) uit de wijk Aberdeen vertelt over een activiteit die ze niet alleen dicht bij elkaar heeft gebracht, maar

ook nog eens kletsnat maakte: 'We waren onkruid aan het wieden. Het onkruid dat we moesten weghalen, groeide om andere planten heen — het leken er wel miljoenen. Het regende pijpenstelen, zodat we onder de modder kwamen te zitten. We waren op een helling, dus je slipte telkens weg. We hadden erg veel schik. De tempelwerkers konden niet geloven dat we door bleven werken. Maar omdat we het samen deden, voelden we ons er allemaal door gesteunt.'

Ethan Fraser (18) uit de wijk Bridge of Don voegt eraan toe dat vrienden die sterk zijn in het evangelie verschil maken in zijn dagelijks leven. 'Het is fijn dat ik geweldige vrienden in de kerk heb', zegt hij. 'Als ik het ergens moeilijk mee heb, is er altijd iemand die me steunt.'

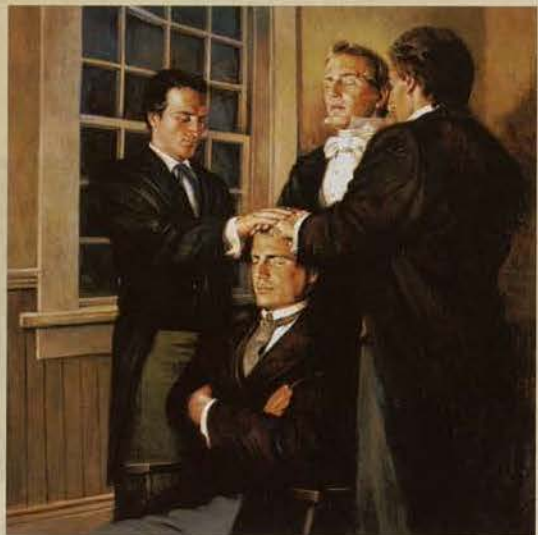
Het verschil

President Payne probeert uit te leggen wat de jongeren in de ring Aberdeen nu zo bijzonder maakt. Ze gaan naar de kerk en naar activiteiten, volgen seminarie en proberen het evangelie na te leven. Dat doen de jongeren in alle andere ringen waar hij heeft gewoond ook.

'Toen verhuisde ik naar de ring Aberdeen en ging ik de eerste keer mee met een tempelreis', zegt hij. 'Nu is het iets wat ik het hele jaar door plan. En dat doe ik omdat ik zie wat er met onze jeugd gebeurt. Ik geloof dat deze tempelreis de Geest in het leven van deze jeugd blijft brengen. Ze praten het hele jaar door over de tempelreis. Als we ze vragen: "Ga je mee met de tempelreis?" is het antwoord: "Ik zou het voor geen goud willen missen."

'Het tempelbezoek — hun aanwezigheid op die heilige plek — verandert ze. Niet alleen op dat moment of die dag zelf, niet alleen dat uur of die week. Ze worden er eeuwig door veranderd.' ■

Het verhaal van openbaring: de v

OUDERLING EARL C. TINGEY

Van 1996 tot 2008 lid van het Presidium der Zeventig

Op 8 februari 1835 maakte Joseph Smith aan Brigham en Joseph Young bekend dat hij de twaalf apostelen en de Zeventig zou organiseren overeenkomstig een visioen dat hij had ontvangen (zie LV 107).

De profeet zei toen: "Ik wil dat u alle broeders in de gemeenten binnen een redelijke afstand van deze plaats uitnodigt voor een algemene conferentie aanstaande zaterdag. Ik zal daar en dan twaalf bijzondere getuigen aanstellen om de deur van het evangelie in andere landen te openen, en u", zei hij, (sprekend tot broeder Brigham), "bent één van hen." (...) Toen richtte hij zich in grote ernst tot ouderling Joseph Young, alsof het visioen dat hij zag nog verder reikte, en zei: "Broeder Joseph, de Heer heeft u president van de Zeventig gemaakt."

Hoewel beide broeders Young van het bestaan van deze priesterschapsambten in de Bijbel afwisten, 'verwonderden deze

Boven, v.l.n.r.: De eerste leden van het Quorum der Twaalf Apostelen en de eerste leden van de Zeventig werden in februari 1835 geordend. De zeven presidenten van het 30ste Quorum der Zeventig met hun secretaris, rond 1890. Leden van het 88ste Quorum der Zeventig met hun gezinsleden, maart 1897.

broeders zich' over de woorden van de profeet.¹

De volgende zaterdag, 14 februari, werden leden van de Twaalf aangesteld en geordend, en twee weken later gebeurde dat met leden van het Eerste Quorum der Zeventig.

Twee zaken van belang in de geschiedenis van de Zeventig blijken duidelijk uit deze eerste roeping van de Zeventig in onze bedeling: (1) het ambt van zeventiger heeft een leerstellige basis in de Schriften, en (2) de rol van de Zeventig is onlosmakelijk verbonden met de zending van de Twaalf. Als we deze twee essentiële punten nader bekijken, komt een derde punt naar voren dat minstens net zo belangrijk is: de Heer openbaart zijn wil regel op regel, waardoor de geschiedenis van de

Waarom is inzicht in de geschiedenis van de Zeventig nu nog van belang? Omdat er een patroon uit naar voren komt waarop de Heer zijn wil openbaart voor zijn kerk — en voor ons persoonlijke leven.

de voortschrijdende rol van de Zeventig

VERLOOP VAN GEBEURTENISSEN

Februari 1835: De profeet Joseph kondigt de invoering van het ambt van zeventiger aan en organiseert het Eerste Quorum der Zeventig.

Maart 1835: De profeet Joseph Smith ontvangt instructies over de roeping en rol van de Zeventig (zie LV 107).

Januari 1836: De leden van het Presidium der Zeventig ontvangen hun zalving en zegening in de Kirtlandtempel. Later die maand worden leden van de Zeventig gezalfd en gezegend in de Kirtlandtempel.

Februari 1836: Joseph Smith komt met enkele broeders bijeen om het Tweede Quorum der Zeventig samen te stellen.

April 1837: De presidenten der Zeventig worden gereorganiseerd.

Januari 1841: Plichten van de Zeventig worden omschreven (zie LV 124:138–139).

December 1844: De 'Seventies' Hall' in Nauvoo wordt ingewijd.

1846: Bij het vertrek van de heiligen uit Nauvoo is het aantal Quorums der Zeventig gestegen tot ongeveer dertig.

April 1883: De Heer vertelt het Eerste Presidium dat Hij zijn wil aangaande de voortgang van zijn koninkrijk 'van tijd tot tijd' zal openbaren.

hedendaagse Zeventig een patroon van openbaring voor de kerk en individuele personen vormt.

1. Het ambt van zeventiger heeft een leerstellige basis in de Schriften

Zeventigers worden het eerst in het Oude Testament vermeld in een instructie aan Mozes en 'zeventig van de oudsten van Israël' (Exodus 24:1).

De Heer droeg Mozes op de Zeventig te gebruiken zodat hij alle lasten niet alleen hoefde te dragen: 'Vergader Mij uit de oudsten van Israël zeventig mannen, (...) opdat zij zich daar bij u opstellen' (Numeri 11:16).

De Zeventig werden door de Heer begiftigd met een deel van de 'Geest' die op Mozes rustte. 'Toen de Geest op hen rustte, profeteerden zij, doch daarna niet meer' (Numeri 11:25).

Het Nieuwe Testament maakt ook melding van het ambt van zeventiger in de kerk in die tijd. De Heiland zelf riep de Zeventig (zie Lucas 10) op soortgelijke wijze als de instructies die Hij aan de Twaalf gaf (zie Matteüs 10). Hij zond de Zeventig uit, en zei daarbij:

'Wie naar u hoort, hoort naar Mij' (Lucas 10:16; zie ook de verzen 1-15).

De effectiviteit van de Zeventig was duidelijk toen ze verslag uitbrachten van hun opdracht 'en zeiden: Here, ook de boze geesten onderwerpen zich aan ons in uw naam' (Lucas 10:17).

2. De rol van de Zeventig is verbonden met de zending van de Twaalf

De rol van de Zeventig in verband met de Twaalf wordt in het bijzonder duidelijk na de opstanding van de Heiland. De kerk was zo gegroeid dat de Twaalf alleen niet in alle behoeften van de mensen konden voorzien. Toen sommigen begonnen te morren dat de weduwen bij de dagelijkse verzorging verwaarloosd werden, werd via de roeping van zeventigers aan deze behoeften tegemoetgekomen. De Zeventig droegen sommige lasten zodat de Twaalf hun taken die alleen zij konden vervullen niet hoefden te verwaarlozen:

'Ziet dan uit, broeders, naar zeven mannen onder u, die goed bekend staan, vol van Geest en wijsheid, opdat wij hen voor deze taak aanstellen;

'maar wij [de Twaalf] zullen ons houden aan het gebed en de bediening van het woord' (Handelingen 6:3-4).

Dit patroon werd hersteld door de profeet Joseph Smith, en het ambt van zeventiger in relatie tot het ambt van de Twaalf is duidelijk omschreven in hedendaagse openbaring:

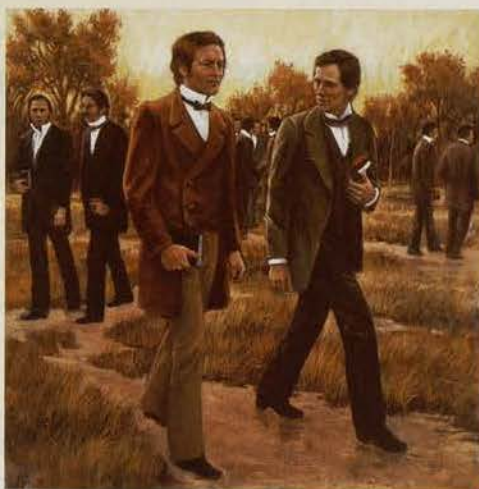
- 'Ook de Zeventig zijn geroepen om het evangelie te prediken en om bijzondere getuigen te zijn voor de andere volken en in de gehele wereld' (LV 107:25).
- De Zeventig moeten handelen in de naam des Heren, op aanwijzing van de Twaalf of de reizende hoge raad, bij het opbouwen van de kerk en het regelen van al haar aangelegenheden onder alle natiën' (LV 107:34).
- De Twaalf dienen 'wanneer zij hulp nodig hebben bij het voldoen aan de verschillende verzoeken om het evangelie te prediken en te bedienen, een beroep te

doen op de Zeventig, en niet op welke anderen dan ook (LV 107:38).

- De Zeventig zijn 'ingesteld voor reizende ouderlingen om in de gehele wereld van mijn naam te getuigen, overal waar de reizende hoge raad, mijn apostelen, hen zullen zenden om een weg te bereiden voor mijn aangezicht' (LV 124:139).

Ik ben ervan overtuigd dat elke zeventiger in deze tijd het als een groot voorrecht beschouwt dat hij het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen kan bijstaan. En opnieuw bieden de Zeventig uitkomst bij de

uitdagingen van een groeiende kerk. Hoewel er over het algemeen maar drie leden van het Eerste Presidium zijn en twaalf leden van het Quorum der Twaalf Apostelen, kan de inzet van, en het aantal, zeventigers naar behoefte variëren.

3. De Heer openbaart zijn wil regel op regel

Toen de pioniers, inclusief de zeventigers, in 1847 in de Salt Lake Valley aankwamen, werden ze verspreid over diverse nederzettingen. De zeventigers waren onderverdeeld in ongeveer dertig quorums.

De afstanden maakten het moeilijk, zo niet onmogelijk, dat de leden en leiders van de Zeventig in hun oorspronkelijke quorums bijeenkwamen.

Om die reden heeft het Eerste Presidium in 1883 onder gebed een schriftelijke aanbeveling opgesteld voor de wijze waarop de Zeventig georganiseerd dienen te worden.

Op 14 april 1883 heeft de Heer de aanbeveling aanvaard en het volgende geopenbaard: 'Wat u hebt geschreven is mijn wil, en aannemelijk voor Mij; en verder (...) laat uw hart niet terneergedrukt zijn en wees niet bezorgd om het bestuur en de organisatie van mijn kerk en priesterschap en het uitvoeren van mijn werk. Vrees Mij en onderhoud mijn wetten, en dan zal Ik u *van tijd tot tijd*, door de kanalen die Ik heb aangewezen, alles openbaren wat nodig zal zijn voor de toekomstige ontwikkeling en *vervolmaking* van mijn kerk, voor het aanpassen en voortgaan van mijn koninkrijk, en voor de opbouw en vestiging van mijn Zion.'¹²

1899: Zeventigers beginnen deel te nemen aan opleidingsprogramma's voor zendelingen in scholen van de kerk.

1904: Het aantal Quorums der Zeventig is gestegen tot 146.

Maart 1936: Elke ring krijgt een ringzending, onder toezicht van de Eerste Raad der Zeventig.

1953: In elke ring worden quorums of groepen zeventigers georganiseerd.

Juni 1961: Vier leden van de Eerste Raad der Zeventig worden tot hogepriester geordend, en leden van de Eerste Raad der Zeventig krijgen de bevoegdheid om ringpresidiums te organiseren en te reorganiseren.

Januari 1964: Leden van de Eerste Raad der Zeventig ontvangen de verzegelbevoegdheid.

1967: Zesennegentig broeders worden als regionaal vertegenwoordiger van de Twaalf geroepen.

Maart 1974: Het Eerste Presidium geeft ringpresidenten de bevoegdheid zeventigers te ordenen mits ze door de Eerste Raad der Zeventig zijn goedgekeurd.

Oktober 1974: De groepen zeventigers worden opgeheven en elke ring wordt gemachtigd om een eigen quorum te hebben.

1975: Assistenten van het Quorum der Twaalf worden als algemeen autoriteit buiten Noord-Amerika als gebiedsverziener aangesteld.

Oktober 1975: Het Eerste Quorum der Zeventig wordt gereorganiseerd tot een quorum van algemene autoriteiten.

April 1976: Het Eerste Presidium kondigt aan dat de presidenten van het Eerste Quorum der Zeventig van tijd tot tijd zullen rouleren.

Oktober 1976: Assistenten van de Twaalf en leden van de Eerste Raad der Zeventig worden ontheven en vervolgens geroepen in het Eerste Quorum der Zeventig.

Oktober 1976: Goedkeuring van het Eerste Quorum der Zeventig voor het ordenen van ringzeventigers is niet meer vereist.

September 1978: Bepaalde algemene autoriteiten krijgen het emeritaat.

Februari 1980: Zeventigers die als algemeen bestuurder van een kerkelijke afdeling werkzaam zijn, worden in het Presidium der Zeventig geroepen.

Dit patroon van openbaring 'van tijd tot tijd' blijkt duidelijk uit de geschiedenis en ontwikkeling van de Zeventig — wij zien hoe de roeping, taken en verantwoordelijkheden van de Zeventig regel op regel zijn ontvouwd overeenkomstig de leerstellige basis in de Schriften. President Boyd K. Packer, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft gezegd dat de voortschrijdende gebeurtenissen in de organisatie van de Zeventig 'een godsgeschenk en zelf een patroon van openbaring zal blijken te zijn'.³

Laten we eens kijken naar enkele belangrijke ontwikkelingen in deze geschiedenis om dit patroon van 'regel op regel' te illustreren.

De organisatie van de Zeventig. In februari 1835 riep de profeet Joseph de eerste zeventigers in deze bedeling. Ze waren allemaal bij het Zionskamp betrokken geweest, de groep die in 1834 van Ohio naar Missouri was getrokken om de heiligen hulp te bieden.

Ouderling B. H. Roberts (1842–1933) van de Zeventig merkte op dat hieruit blijkt 'dat het karakter van de mannen die tot dit hoge ambt in het priesterschap van God worden geroepen, mannen dienen te zijn die offers hebben gebracht voor het werk van God, of die volkomen gewillig zijn om die offers te brengen, ja zelfs hun leven te geven voor de goede zaak'.⁴

De groei in Nauvoo. Toen de heiligen in Nauvoo woonden, 'nam het aantal leden van de Zeventig flink toe. (...) Begin januari 1845 was het aantal quorums gestegen tot veertien.' Een jaar later was het aantal quorums uitgebreid tot dertig.⁵

De verspreiding in Utah. De verspreiding van de zeventigers na aankomst in Utah heeft geleid tot de aanbeveling van het Eerste Presidium in 1883. De leden van de Zeventig dienden zich aan te sluiten bij een quorum in het gebied waar ze woonden.

Zoals al eerder is genoemd, ging de Heer akkoord met de aanbeveling van het Eerste

Presidium en beloofde Hij *van tijd tot tijd* noodzakelijke aanpassingen te blijven openbaren. Het verhaal van openbaring was nog maar net begonnen!

De quorums van zeventigers in ringen en zendingsgebieden. In april 1953 bedroeg het aantal quorums ongeveer vijfhonderd. Het Eerste Presidium was bezorgd omdat sommige zeventigers niet bij een quorum hoorden en kondigde aan dat een quorum van zeventigers, gepresideerd door zeven presidenten, georganiseerd diende te worden in *alle* ringen of zendingsgebieden met 36 of meer zeventigers.⁶

In elke ring of elk zendingsgebied met minder dan 36 zeventigers zou een groep, in plaats van een quorum, worden gepresideerd door een president en twee raadgevers. De groepen en quorums werden in opeenvolgende nummers georganiseerd om verwarring te voorkomen. In 1974 werden de groepen van zeventigers opgeheven en diende elke ring een quorum te hebben. De presidiums van de ringquorums vormden het zendingspresidium van de ring.⁷

Eerder, in maart 1936, was het zendingswerk georganiseerd met een zending in elke ring. Deze ringzendingen stonden, via de ringpresidenten, onder toezicht van de Eerste Raad der Zeventig.⁸

De reorganisatie van het Eerste Quorum der Zeventig. De algemene conferentie van oktober 1975 is een belangrijke mijlpaal in het verhaal van openbaring. President Spencer W. Kimball (1895–1985) maakte toen de reorganisatie van het Eerste Quorum der Zeventig bekend. Dit quorum van algemene autoriteiten zou geleidelijk aan worden georganiseerd met zeventig leden en zeven presidenten.⁹

Een jaar later, op de algemene conferentie van oktober 1976, werd het Eerste Quorum der Zeventig uitgebreid met de Eerste Raad der Zeventig en de assistenten van de Twaalf. Alle leden van het Eerste Quorum werden tot het ambt van hogepriester en dat van zeventiger geordend.

WAT WAS DE EERSTE RAAD DER ZEVENTIG?

De profeet Joseph stichtte op 28 februari 1835 de Eerste Raad der Zeventig toen hij het Eerste Quorum der Zeventig oprichtte. De Eerste Raad bestond uit de zeven presidenten van het Eerste Quorum. Die raad bestond in verschillende vormen tot 1976. In dat jaar werden de leden ervan (vooraan: de ouderlingen S. Dilworth Young, A. Theodore Tuttle en Paul H. Dunn; achteraan: de ouderlingen Hartman Rector jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar en Gene R. Cook) als algemene autoriteiten geroepen in het gereorganiseerde Eerste Quorum der Zeventig.

De taken en verantwoordelijkheden van de Eerste Raad zijn in de loop der jaren door voortschrijdende openbaringen veranderd, maar de blijvende verantwoordelijkheid was het presideren over andere zeventigers en de uitvoering van het werk dat tegenwoordig aan de zeventigers is toebedeeld.

President Kimball heeft uitgelegd: 'Daarmee zijn de drie door openbaring bepaalde, besturende quorums van de kerk — het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf Apostelen en het Eerste Quorum der Zeventig — georganiseerd zoals de Heer dat geopenbaard heeft. Hierdoor wordt het mogelijk om de huidige werklust doeltreffend te verdelen, en voorbereidingen te treffen voor de toenemende groei en het werk dat in een stroomversnelling raakt, in afwachting van de dag waarop de Heer zal terugkeren om de leiding van zijn kerk en koninkrijk op Zich te nemen.'¹⁰

De opheffing van ringquorums. Op 4 oktober 1986 zijn alle ringquorums van zeventigers opgeheven en werden de zeventigers op ringniveau lid van een ouderlingenquorum of geordend tot het ambt van hogepriester. Het ambt van zeventiger werd zo voorbehouden aan algemene autoriteiten van de kerk.¹¹

De oprichting van het Tweede Quorum. Op 1 april 1989 werd het Tweede Quorum der Zeventig ingesteld.¹² Zo ontstonden twee Quorums der Zeventig: het Eerste Quorum met algemene autoriteiten aan wie op de leeftijd van zeventig jaar het emeritaat verleend zou worden, en het Tweede Quorum met algemene autoriteiten die vijf jaar in functie zouden zijn.

De roeping van gebiedsautoriteiten. Op de algemene conferentie in april 1995 werd bekendgemaakt dat alle regionale vertegenwoordigers van de Twaalf per

April 1984: Zes nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig worden geroepen voor een periode van drie tot vijf jaar, wat een nieuwe richtlijn betekent voor het aantal jaren dat bepaalde algemene autoriteiten in functie zijn.

Juli 1984: Leden van het Eerste Quorum der Zeventig worden als lid van een gebiedspresidium geroepen om gebieden op aanwijzing van de Twaalf te besturen.

Oktober 1986: De quorums van zeventigers in ringen worden opgeheven.

April 1989: Het Tweede Quorum der Zeventig wordt georganiseerd, met mannen die vijf jaar in functie zouden blijven.

November 1991: Er wordt bepaald dat leden van het Eerste Quorum tot een leeftijd van zeventig jaar in functie blijven, en dat leden van het Tweede Quorum na vijf jaar ontheven worden.

April 1995: President Gordon B. Hinckley kondigt de ontheffing aan van regionale vertegenwoordigers en de roeping van gebiedsautoriteiten per augustus 1995.

April 1997: Het Derde, Vierde en Vijfde Quorum der Zeventig worden georganiseerd, bestaande uit zeventigers met gebiedsbevoegdheid.

Juni 1997: Op aanwijzing van de gebiedspresidiums beginnen de gebiedszeventigers coördinatieraden leden-zendingen te presideren, bestaande uit ring- en zendingspresidenten.

Mei 2001 en september 2002: Coördinatieraden leden-zendingen worden uitgebreid met de meeste andere kerkprogramma's en diverse zaken die meerdere ringen aangaan.

April 2004: Het Vijfde Quorum der Zeventig wordt opgesplitst om het Zesde Quorum der Zeventig te organiseren.

Augustus 2004: Het Presidium der Zeventig krijgt op aanwijzing van de Twaalf verantwoordelijkheden voor alle gebieden van de kerk. De leden van het Presidium der Zeventig worden ontheven als algemeen bestuurder van belangrijke kerkelijke afdelingen. De zeven presidenten gaan toezicht houden op de elf gebieden in Noord-Amerika.

April 2005: Het Zevende Quorum der Zeventig wordt gevormd uit het Vierde Quorum. Het Derde Quorum wordt opgesplitst om het Achtste Quorum te vormen.

Juni 2008: Het Eerste Presidium maakt een toename in verantwoordelijkheden van de gebiedspresidiums bekend.

augustus dat jaar ontheven zouden worden. Tevens werd de functie van gebiedsautoriteit aangekondigd. (Regionaal vertegenwoordiger was een kerkroeping die in 1967 was ingesteld om leiders in ringen en wijken op te leiden.)

President Gordon B. Hinckley (1910–2008) zei het volgende over gebiedsautoriteiten: 'Dat is een hogepriester uit de groep van vroegere en huidige ervaren kerkleiders. Zij geven hun dagelijkse werk niet op, zij blijven thuis wonen en ontvangen geen toelage voor levensonderhoud. De duur van hun functie is flexibel, over het algemeen een periode van ongeveer zes jaar. Ze werken nauw met het gebiedspresidium samen.'¹³

De roeping van gebiedszeventigers.

Twee jaar later, in april 1997, maakte president Hinckley bekend dat de gebiedsautoriteiten tot zeventiger zouden worden geordend en zeventigers met gebiedsbevoegdheid (later gebiedszeventigers) zouden heten. Dat was het begin van een aanzienlijke toename van het aantal zeventigers en hun verantwoordelijkheden.

President Hinckley legde uit: 'Als zeventigers zijn zij geroepen als verkondigers van het evangelie en bijzondere getuigen van Jezus Christus, zoals dat in de openbaringen uiteengezet is.'¹⁴

President Hinckley lichtte ook toe dat deze broeders tot een quorum zouden behoren. Hij organiseerde het Derde, Vierde en Vijfde Quorum der Zeventig op geografische basis.

Daarna zijn de gebiedszeventigers coördinatieraden leden-zendingen gaan presideren (bestaande uit een zendingspresident en alle ringpresidenten in het zendingsgebied). Later werd de benaming hiervoor gewijzigd in coördinerende raad, en werd de agenda uitgebreid met de meeste andere kerkprogramma's en diverse zaken die meerdere ringen aangaan.

Uitgebreide taken van het Presidium der Zeventig. In april 2004 werden de leden

Het Eerste en Tweede Quorum der Zeventig, 2006.

van het Presidium der Zeventig ontheven als algemeen bestuurder van belangrijke kerkelijke afdelingen en werden die posities aan andere zeventigers toegewezen. Enkele maanden later, in augustus 2004, ging het Presidium der Zeventig toezicht houden op de elf gebieden in Noord-Amerika en gingen zij de Twaalf assisteren met toezicht houden op alle internationale gebieden.

Het Presidium der Zeventig vergadert nu ook elke dinsdag met het volledige Quorum der Twaalf. De Twaalf kunnen zich op het Presidium der Zeventig verlaten, want 'deze zeven presidenten moeten andere zeventigen kiezen (...) en moeten hen presideren' (LV 107:95).

De Zeventig in deze tijd

Het verhaal van openbaring aangaande de organisatie en taken van de Zeventig is ook nu nog niet ten einde. Het Eerste Presidium heeft onlangs internationale gebieden geconsolideerd en de zeventigers in gebiedspresidiums meer bestuurlijke verantwoordelijkheden gegeven.¹⁵

Hoe kon Joseph Smith weten toen hij de eerste zeventigers ordende dat dit ambt in deze tijd zou uitgroeien tot 315 zeventigers in acht quorums over de hele wereld? Ik getuig dat Joseph dat niet hoefde te weten omdat de Heer het wist. Joseph heeft het hedendaagse fundament gelegd in overeenstemming met de leerstellingen in de Schriften en een 'visioen waarin de orde der Zeventig [werd] getoond' (LV 107:93).

De hand van de Heer is vanaf het begin zichtbaar in de voortschrijdende geschiedenis van de Zeventig, in

elke volgende stap waarbij het ambt van zeventiger in overeenstemming met het schriftuurlijke handvest werd gebracht. Waarom is kennis van deze voortschrijdende geschiedenis van belang? Zoals president Boyd K. Packer heeft uitgelegd, vormt het 'zelf een patroon van openbaring'. De Heer heeft zijn wil voor de Zeventig regel op regel geopenbaard. Ik weet dat Hij dat zal blijven doen voor de Zeventig — en voor u en mij als individuele leden van zijn kerk. ■

NOTEN

1. Joseph Young, 'History of the Organization of the Seventies' (1878), pp. 1-2, geciteerd in *History of the Church* deel 2, p. 181, noot.
2. James R. Clark, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* 6 delen (1965-1975), deel 2, p. 354; cursivering toegevoegd.
3. Boyd K. Packer, 'The Seventy Is an Especial Witness of Jesus Christ' (toespraak gehouden op 29 september 1987), p. 10.
4. B.H. Roberts, *The Seventy's Course in Theology, First Year* (1907), p. 6.
5. B.H. Roberts, *The Seventy's Course in Theology*, pp. 8-9.
6. Zie Conference Report, april 1953, p. 51.
7. Zie brief van het Eerste Presidium, 11 oktober 1974.
8. Zie 'A New Plan for Missionary Work in the Stakes of Zion', *Improvement Era*, mei 1936, p. 273.
9. Zie Spencer W. Kimball, 'The Time to Labor Is Now', *Ensign*, november 1975, p. 4.
10. Spencer W. Kimball, 'The Reconstitution of the First Quorum of the Seventy', *Ensign*, november 1976, p. 9.
11. Zie Ezra Taft Benson, 'Godly Characteristics of the Master', *Ensign*, november 1986, p. 48.
12. Zie Thomas S. Monson, 'De steunverlening aan kerkfunctionarissen', *De Ster*, juli 1989, p. 17.
13. Gordon B. Hinckley, 'Dit werk draait om mensen', *De Ster*, juli 1995, p. 52.
14. Gordon B. Hinckley, 'Laten we trouw en oprecht zijn', *De Ster*, juli 1997, p. 6.
15. Zie Brief van het Eerste Presidium, 19 juni 2008.

VOOR KINDEREN • DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • SEPTEMBER 2009

De Kindervriend

LUISTER NAAR DE STEM VAN EEN PROFEET

LAAT DE LIEFDE IN JE HART ZIEN

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

President Monson houdt van gedichten. Vaak haalt hij gedichten aan in zijn toespraken, zoals het volgende gedichtje, 'Wie hield het meest van haar?' Dit kwam uit een oud lesboek om kinderen te leren lezen.

K₂

Liefde leidt tot verandering. Liefde geneest de ziel. Maar liefde groeit niet als onkruid of valt niet als de regen.

Jezus leerde: 'Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt' (Johannes 13:34).

Kleine kinderen kunnen leren wat liefde is. Ze snappen precies wat er in dit leuke gedichtje staat:

*'Mam, ik hou van jou', zei Jeroen.
En vergat het werk dat hij zou doen.
Heerlijk buiten, vriendjes, sport en spel.
Moeder, die deed het werkje wel.*

*'Mam, ik hou van jou', zei lieve Fan.
'Meer dan ik met woorden zeggen kan.'
Toen plaagde zij haar broers en zusjes,
Moeder bleef zitten met de klusjes.*

*'Mam, ik hou van jou', zei kleine Nel.
'Wat heb je veel te doen, ik help je wel.
Dat is voor mij helemaal geen straf.'
Die dag had zij van school vrijaf.*

*Ze bracht haar kamer gauw op stel,
Ze stofte en veegde, alles even snel.
Ze wiegde zingend de baby nu en dan,
Blij en behulpzaam als maar kan.*

*'Mam, ik hou van jou', zei 't drietal weer,
Bij 't naar bed gaan nog een keer.
Wie denk je van die kind'ren daar
Hield nu echt het meest van haar?'¹*

Het verlangen om op te beuren, de bereidwilligheid om te helpen en te geven, komen uit een liefhebbend hart. Ware liefde is een weerspiegeling van de liefde van Christus. ●

Uit 'The Doorway of Love', Liahona, oktober 1996, pp. 4, 5, 6.

NOOT

1. Joy Allison, 'Which Loved Best?' in *McGuffey's Third Eclectic Reader* (1879), pp. 146-147.

DRIE BETEKENISSEN VAN LIEFDE

Liefde heeft ten minste drie verschillende betekenissen: (1) Het is een gevoel in je hart. (2) Het is een woord dat je kunt zeggen. (3) Het is een daad. De beste manier om de liefde in je hart te laten zien, is anderen vertellen dat je van ze houdt en ook iets aardigs voor ze te doen.

Kijk eens naar de plaatjes hieronder. Wat kan het kind in elke situatie doen om liefde voor iemand te tonen? Kleur de vier plaatjes in.

Verhalen en getuigenissen rond het kampvuur

'Daarom, verkondigt de dingen die gij hebt gehoord en stellig gelooft, en waarvan gij weet dat ze waar zijn' (LV 80:4).

BRETT NIELSON

Gebaseerd op een waar gebeurd verhaal

Trrrring! Dat was de laatste schoolbel op vrijdagmiddag. Ik rende van mijn tafel naar de deur. Mijn vriendje Kent had mij en nog twee jongens uitgenodigd om die avond bij zijn huis te kamperen. Ik keek er al twee weken naar uit.

Toen ik van school thuiskwam, pakte ik mijn slaapzak, kussen, zaklantaarn, stripboeken en een zak met lekkers. Toen ik bij Kents huis aankwam, waren hij en zijn vader net bezig de tent op te zetten. We sloegen om de beurt de tentharingen in de grond.

Daarna deed de vader van Kent hamburgers op de barbecue en speelden we verstoppertje in het bos. Zodra de zon onderging, deden we onze zaklantaarn aan en gingen we de omgeving verkennen.

Na een tijdje riep de moeder van Kent ons uit het bos terug en zei dat het tijd was om naar de tent te gaan. We renden naar de tent, kropen in onze slaapzak en lagen gezellig bij elkaar. Al snel wisselden we onze lekkernijen uit en luisterden we naar de wonderlijke avonturenverhalen van Kent. Hij maakte ons altijd de helden in zijn verhalen. We konden altijd vliegen en waren altijd de held van de dag.

Het werd laat en iedereen was moe en begon in slaap te vallen. Ik hoorde de krekels in de nacht sjirpen en een trein in de verte voorbijrazen. Ik dacht aan de verhalen van Kent. Ik wist dat hij me veel geweldige verhalen had verteld, maar er was één belangrijk verhaal dat hij niet kende. Het was het ware verhaal van Joseph Smith en de herstelling van het evangelie. Hoe meer ik erover nadacht, hoe sterker ik voelde dat ik dit bijzondere verhaal aan mijn vriendje moest vertellen.

'Kent, ben je nog wakker?'

'Ja. Wat is er?'

Mijn hart begon te bonken en ik voelde me zenuwachtig worden, maar praatte toch door.

'Ik vroeg me af. Geloof je in God?'

'Ja, natuurlijk', zei hij.

'Geloof je in de profeten in de Bijbel?'

'Ja', zei Kent en ging rechtop in zijn slaapzak zitten.

'Wel, wat vind je er dan van dat we tegenwoordig een levende profeet op aarde hebben, net als in de Bijbel?'

'Wat bedoel je — een profeet zoals Mozes?'

'Ja, dat is precies wat ik bedoel.'

'Nou, dat is nieuw voor mij', zei hij.

'Vertel op.'

Ik was niet meer zenuwachtig, maar raakte juist enthousiast. Ik vertelde Kent over de profeet Joseph Smith en hoe het evangelie op aarde is hersteld. Ik vertelde hem over de levende profeet en de apostelen die nu op aarde zijn.

Toen ik klaar was, vroeg ik Kent wat hij ervan vond.

Hij was even stil. 'Ik vind het een wonderlijk verhaal waar ik echt over na moet denken. Geloof je dat werkelijk?'

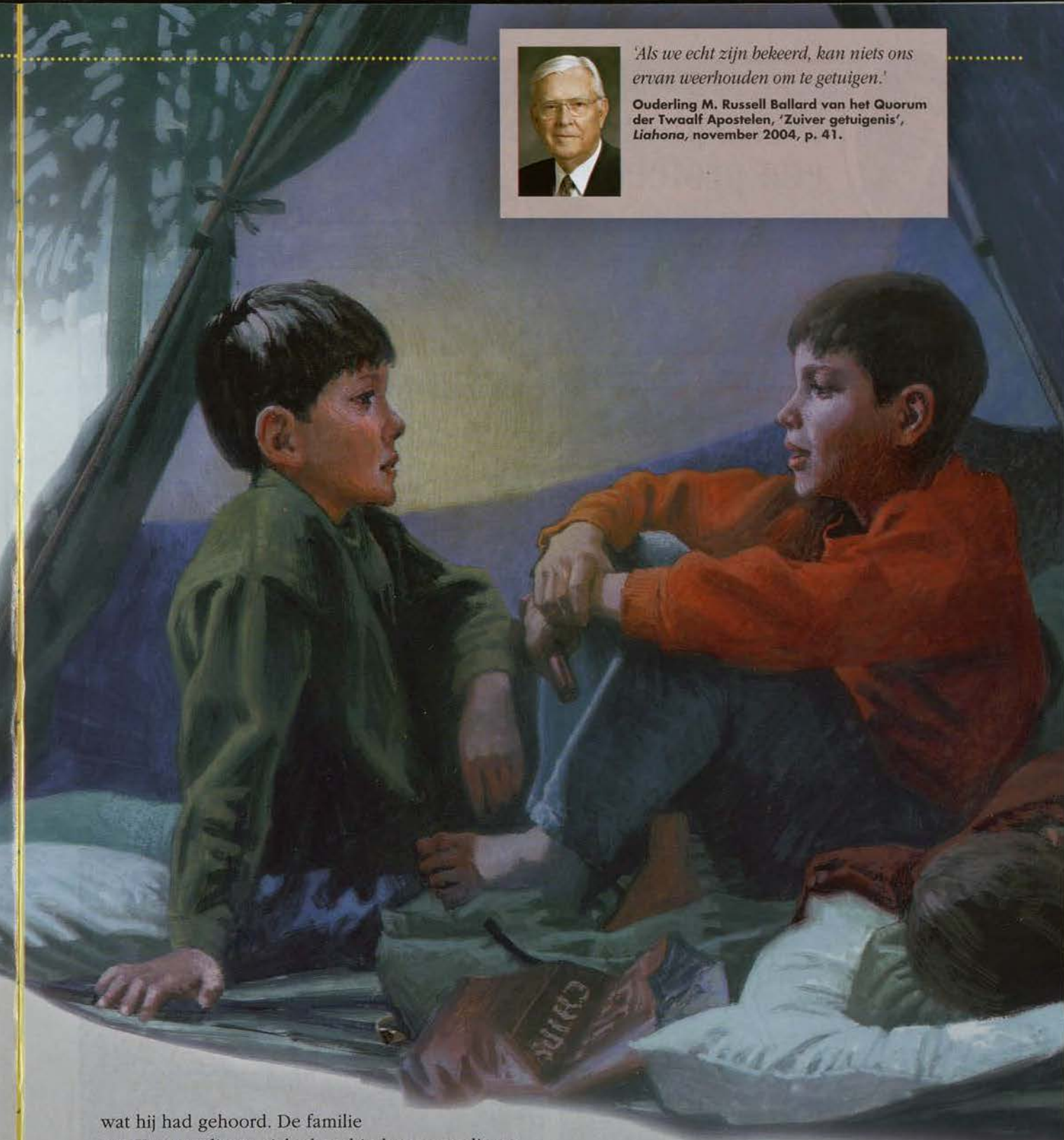
'Ja, absoluut.' Ik kreeg een warm gevoel van binnen en wist dat ik had gezegd wat mijn hemelse Vader wilde dat ik zei. Ik bad stilletjes dat Kent er zelf achter zou komen dat ik de waarheid had gesproken.

Ik hoorde later dat Kent inderdaad had gebeden om een antwoord. Hij vertelde ook aan zijn ouders

'Als we echt zijn bekeerd, kan niets ons ervan weerhouden om te getuigen.'

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Zuiver getuigenis', *Liahona*, november 2004, p. 41.

wat hij had gehoord. De familie van Kent verdiepte zich al snel in het evangelie en kreeg les van de zendingelingen. De hele familie van Kent liet zich na een tijdje dopen en bevestigen als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

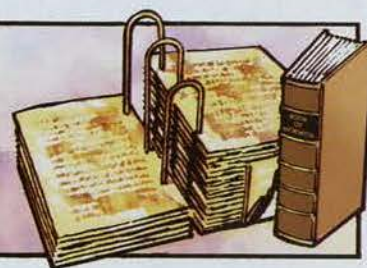
Het is nu jaren later en Kent en ik zijn nog steeds

goede vrienden. We zijn allebei op zending geweest en hebben samen op de Brigham Young University gezeten. Ik ben erg blij dat ik de tijd heb genomen om mijn vriendje over het evangelie te vertellen. ●

UIT HET LEVEN VAN DE PROFEET JOSEPH SMITH

De inspiratie van een profeet

In november 1833 werden de meeste heiligen der laatste dagen in Jackson County (Missouri) vervolgd en uit hun huizen verdreven.

In 1834 gebood de Heer dat Joseph Smith een groep heiligen bijeen moest brengen, waarmee hij van Kirtland (Ohio) naar Jackson County (Missouri) moest trekken. Deze groep werd het Zionskamp genoemd.

Ik heb alle mannen nodig die mee willen.
We lopen naar Jackson County en vorderen
het land terug dat ons is afgepakt.

Ruim tweehonderd personen legden meer dan 1450 kilometer af. Ze hadden vaak niet genoeg te eten of te drinken. Sommige mannen begonnen met elkaar te ruziën en de profeet te kritiseren.

Ik ben moe van al dat lopen. We verdienen beter eten.

Ik had niet gedacht dat 't zo zwaar zou zijn.

Ik mis mijn vrouw en kinderen.

Op een dag kwam een van de wagens in een moeras vast te zitten waar ze doorheen moesten trekken.

Hij zit vast.

Ik kan niet meer.
Ik ga naar huis.

Geef het niet op, mannen. Pak dit touw en trek.

Enkele dagen later, toen de mannen moe waren na het oversteken van een rivier, vonden ze een prachtige kampeerplek. Ze waren eindelijk weer eens blij.

Mannen, ik heb het gevoel dat we iets verder moeten trekken. Volg Mij.

We zijn al de hele dag op pad en zijn vermoeid en hongerig.

Gaan jullie maar, wij blijven hier.

Joseph trok met een groepje getrouwe mannen ongeveer tien kilometer verder.

Ik volg je, Joseph.

Dank je, Brigham.

Misschien moeten we Joseph toch volgen.

Goed. Laten we gaan.

Later kregen de mannen van het Zionskamp iets te horen.

Er lag een bende te wachten om ons die nacht te overvallen, precies op de plek waar we eerst ons kamp wilden opslaan.

Wat ben ik dankbaar voor een profeet.

Profeten leren me hoe ik ons gezin kan versterken

'Wat Ik, de Heer, heb gesproken, heb Ik gesproken, (...) hetzij door mijn eigen stem, hetzij door de stem van mijn dienstknechten, dat is hetzelfde' (LV 1:38).

CHERYL ESPLIN

Het gezin is door God ingesteld. Vóór onze geboorte leefden we als geestzonen en -dochters van onze hemelse Vader. Toen het onze beurt was om naar de aarde te gaan, was het de bedoeling van onze hemelse Vader dat wij in een gezin geboren werden. Hij wist dat opgroeien in een gezin de beste voorbereiding was om weer bij Hem terug te keren.

Onze hemelse Vader roept profeten die getuigen van Jezus Christus en zijn evangelie verkondigen. Profeten vertellen gezinnen wat ze moeten doen om gelukkig te zijn en bij Hem terug te keren.

We kunnen de leringen van de profeten in de Schriften lezen. We kunnen tijdens de algemene conferentie luisteren naar de profeet. Als we goed luisteren, horen we wat onze hemelse Vader wil dat wij doen. Als we de raad van de profeet opvolgen, neemt ons geloof toe. We kunnen ons gezin dan sterker maken.

Activiteit

Haal pagina K8 uit de *Liahona* en plak hem op stevig papier. Als je volgende maand tijdens de algemene conferentie naar de profeet luistert, let dan op wat hij zegt om je familie sterker te maken. Maak in de fotolijstjes een tekening waarin jij met je familie doet wat de profeet ons leert. Hang de tekeningen op een plek waar jij en je familie kunnen denken aan wat de profeet ons leert.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Profeten in het Boek van Mormon leren me hoe ik ons gezin kan versterken. Leg de kinderen uit dat de profeten in het Boek van Mormon onze tijd en de gevaren voor onze families voorzagen. Profeten in het Boek van Mormon leren ons hoe we ons gezin kunnen beschermen en versterken. Laat de kinderen met naamplaatjes op of eenvoudige kostuums aan verhalen van

profeten in het Boek van Mormon naspelen met beginselen die ons gezin versterken (zie 'Toneelstukjes', Onderwijzen — geen grotere roeping [1999], pp. 175–176). Bijvoorbeeld: het verhaal van Lehi die met zijn gezin Jeruzalem verlaat, met nadruk op de gehoorzaamheid van Lehi aan de geboden van de Heer (zie 1 Nephi 2:1–7). Laat het kind dat Lehi speelt 2 Nephi 1:4 voorlezen en bespreek met de kinderen wat het gevolg was van de gehoorzaamheid van Lehi. Stel een vraag: als de Heer het gezin van Lehi heeft beschermd en gezegend omdat ze gehoorzaam waren, wat zal de Heer dan doen als ons gezin gehoorzaam is? (Hij zal ons gezin ook beschermen en zegenen.) Speel het verhaal van Alma na die bidt voor zijn zoon Alma de jonge (zie Mosiah 27:8–37). Bespreek hoe bidden voor familieleden ons gezin kan versterken. Moedig de kinderen aan om nog meer voorbeelden van profeten in het Boek van Mormon te vinden die ze kunnen volgen.

2. De profeet van nu leert me hoe ik ons gezin kan versterken. Help de kinderen om de volgende tekst uit het hoofd te leren: 'Wat Ik, de Heer, heb gesproken, heb Ik gesproken, (...) hetzij door mijn eigen stem, hetzij door de stem van mijn dienstknechten, dat is hetzelfde' (LV 1:38; zie 'Uit het hoofd leren', Onderwijzen — geen grotere roeping, p. 176). Zeg de kinderen dat u een beschrijving van een van de dienstknechten van de Heer gaat geven. Laat ze hun hand opsteken als ze weten om wie het gaat: hij werkte in de drukkerswereld; zijn tweede voornaam begint met een S, van Spencer; hij is de zestiende president van de kerk; hij is nu de levende profeet op aarde. Laat een foto van president Thomas S. Monson zien. Leg uit dat wanneer hij spreekt, het is alsof de Heer spreekt. Schrijf 'President Monson leert mij hoe ik ons gezin kan versterken' op het bord en laat de kinderen het opzeggen. Geef elke klas een ander citaat van president Monson dat ons leert hoe wij ons gezin kunnen versterken (zie de conferentie-uitgaven van de *Liahona*). Laat de kinderen met hun leerkracht bespreken hoe ze die lering kunnen toepassen. Vraag een kind uit elke klas om iets over de lering te vertellen. Zing 'Wij danken U, Heer, voor profeten' (lofzang 17). Getuig dat wij de Heer volgen als wij de levende profeet volgen. ●

Troost voor Lucy

'[De] Trooster vervult met hoop en volmaakte liefde' (Moroni 8:26).

JULIANNE DONALDSON

Gebaseerd op een waar gebeurd verhaal

Lucy zat opgerold in een hoekje van haar slaapkamer toen haar moeder haar welterusten kwam zeggen.

'Wat ben je daar aan het doen, Lucy?' vroeg mama.

'Ik wilde even alleen zijn en nadenken', zei Lucy, en begroef haar gezicht in haar lievelingsdeken — de gele met bloemetjes die van mama was geweest toen zij nog klein was.

'Wil je erover praten?' vroeg mama, terwijl ze in de schommelstoel ging zitten.

Lucy knikte en klom bij mama op schoot. 'Ik moest aan oma Eliza denken', zei ze zachtjes, en wreef met de deken over haar ogen.

'O', zei mama, haar zachtjes heen en weer wiegend. 'Weet je, oma Eliza is nu in de hemel. Ik denk dat ze daar heel gelukkig is.'

Lucy snikte. 'Dat weet ik', zei ze. 'Maar ik mis haar en ik ben niet blij dat ze er niet meer is.'

'Ik mis haar ook', zei mama terwijl ze over Lucy's haar streek. 'Waarom bidden we er niet over?'

'Goed', stemde Lucy in. Met de hulp van mama bad Lucy: 'Lieve hemelse Vader,

ik ben verdrietig omdat oma Eliza dood is, en ik mis haar. Maar ik weet dat ze in de hemel is en dat ze gelukkig is. Ik weet ook dat ik haar weer zal zien als ze is opgestaan. Help me alstublieft om niet zo verdrietig te zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen.'

Nadat ze 'amen', had gezegd, bleef Lucy even stil zitten. Toen kreeg ze een idee. 'Ik weet wat ik moet doen! Tante Emma vertelde me dat ze blij wordt als ze jeugdwerkliedjes zingt. Laten we dat ook proberen!'

'Dat lijkt me een goed idee', zei mama.

Samen zongen Lucy en mama 'Ik ben een kind van God', 'Ik kijk graag naar de tempel' en 'Ik wil graag als Jezus worden'. Toen ze klaar waren, zei Lucy: 'Nu ben ik blij, mama.'

'De Heilige Geest heeft je verteld wat je moest doen om je beter te voelen', zei mama.

Lucy glimlachte. 'Dat weet ik. Onze hemelse Vader heeft mijn gebed verhoord.' Als ze nu aan oma Eliza dacht, voelde het alsof haar lievelingsdeken om haar hart was gewikkeld. Ze was getroost.

'Ik hou van je, mama', fluisterde Lucy voordat ze in slaap viel. 'En ik hou ook van oma Eliza.' ●

'Antwoorden op gebeden komen vaak als een gevoel van vrede. Ze komen als een geruststellend gevoel. Ze komen als een gevoel dat onze hemelse Vader jou en mij persoonlijk kent en ons wil zegenen.'

Vicki F. Matsumori, tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium, 'Answers to Prayers', Friend, november 2006, p. 9.

Afspraak met de zendelingen

ARIE VAN DE GRAAFF

Deze zendelingen gaan terug naar een flatgebouw voor een afspraak met een gezin dat graag meer wil horen over het evangelie. Maar de zendelingen zijn het huisnummer vergeten. Kun jij ze helpen om de goede deur te vinden? ●

Vorbereiding op een zending

VAL CHADWICK BAGLEY

Er zijn dingen die je nu al kunt doen om je op een zending voor te bereiden. Kijk wat je kunt doen door elke regel te lezen en het juiste woord uit de lijst in het midden in te vullen.

Bestudeer de _____ .

Ga naar de _____ .

Leer hoe je moet _____ .

Leer hoe je moet _____ .

taal
koken
sparen
getuigenis
Schriften
kerk
strijken
wassen

Geef je _____ .

Begin met _____ .

Leer hoe je moet _____ .

Leer een andere _____ .

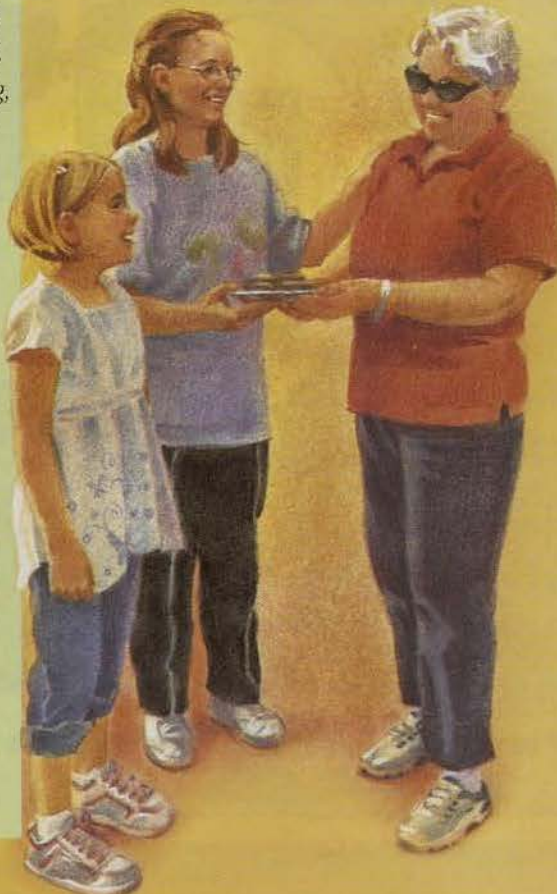
Hoe ga je met anderen om?

'Dient elkander door de liefde' (Galaten 5:13).

Uit een interview dat Sarah Cutler had met ouderling Francisco J. Viñas van de Zeventig, momenteel president van het Caraïbisch gebied

Hoe bouw je aan een eeuwig gezin? De eerste stap is leren van je ouders. Mijn ouders hebben zich in 1951 laten dopen. Ik was toen vier jaar. Wij waren een van de eerste leden van de kerk in Uruguay.

Ik heb van mijn ouders geleerd hoe je met andere mensen moet omgaan. Ze hebben me geleerd om voor iedereen klaar te staan, ook als ze uit een ander land of andere cultuur komen. Er kwam eens een Noorse scheepskapitein naar Uruguay. Hij was alleen, zonder zijn familie. Hij werd gastvrij bij ons thuis onthaald. In ons huisje woonden al veel mensen, maar er kon er nog wel eentje bij.

Ik zag mijn ouders voor anderen zorgen en leerde daardoor een eenvoudig beginsel van het evangelie van Jezus Christus: wees vriendelijk voor anderen, behandel ze goed en veroordeel ze niet. Wees aardig en help mensen in nood.

Ik zag ook dat mijn ouders in de kerk werkten en de zendingen hielpen.

Voordat ik als priesterschapsleider werd geroepen, had ik thuis al een geweldige opleiding gehad van mijn ouders.

Hoe eerder je naar het evangelie leert leven, hoe beter je leven eruit zal zien. Op een dag zul je dezelfde evangeliebeginselen en dat erfgoed aan je eigen kinderen en aan hun kinderen overbrengen. Je kunt een nieuwe generatie van een eeuwige familie beginnen als je de basisbeginselen van het evangelie leert.

Het voorbeeld van mijn ouders is een bijzonder erfgoed voor mij en mijn gezin geworden. Ik hoop dat het voor alle toekomstige generaties ook zo zal zijn. Mijn vrouw en ik hebben een goede band met onze kinderen. We hebben ze geprobeerd bij te brengen wat mijn ouders mij hebben geleerd, dat je gezegend wordt als je anderen liefhebt en helpt. Onze kinderen hebben veel moeilijkheden gekend, maar ze zijn allemaal in de tempel verzegeld. Ze zijn actief in de kerk en we hopen dat ze dat erfgoed aan de volgende generatie zullen doorgeven.

Mijn kleinkinderen zijn de vierde generatie van onze familie in de kerk. We hopen dat we hun ook kunnen

leren anderen te accepteren, te helpen en op te beuren. We bouwen aan een gezin met geloof in Jezus Christus en een krachtig getuigenis van zijn evangelie als fundament. ●

KLEURPLAAT

PROFETEN LEREN ME HOE IK ONS GEZIN KAN VERSTERKEN.

'Wat Ik, de Heer, heb gesproken, heb Ik gesproken, (...) hetzij door mijn eigen stem, hetzij door de stem van mijn dienstknechten, dat is hetzelfde' (LV 1:38).

Het evangelie van Christus begrijpen en naleven

Behandel deze teksten en uitspraken (of indien nodig een ander beginsel) die de zusters bij wie u op bezoek gaat tot zegen zullen zijn. Geef uw getuigenis van de leer. Vraag hen te vertellen wat ze voelen en leren.

Hoe kan ik het evangelie beter begrijpen en naleven?

Ouderling Joseph B. Wirthlin (1917–2008) van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Trouwe leden van de kerk moeten zijn als eiken met diepe wortels in de vruchtbare grond van de fundamentele evangeliebeginselen. Wij dienen de eenvoudige fundamentele waarheden van het evangelie te begrijpen en na te leven en ze niet ingewikkeld te maken. Onze grondslagen dienen stevig te zijn en diepgeworteld om het hoofd te kunnen bieden aan de winden van verzoeking, valse leerstelling, tegenslag, en de hevige aanvallen van de tegenstander zonder tot andere gedachten gebracht of ontworteld te worden. (...)

'Geestelijke voeding is even belangrijk voor onze kracht en gezondheid als uitgebalanceerde maaltijden. We voeden onszelf geestelijk door wekelijks van het avondmaal te nemen, dagelijks in de Schriften te lezen, dagelijks individueel en als gezin te bidden en regelmatig tempelwerk te verrichten. Geestelijke kracht is als een accu, die regelmatig moet worden opgeladen.'

('Diepe wortels', *De Ster*, januari 1995, p. 75.)

Barbara Thompson, tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium:

'Zusters, meer dan ooit hebben we vrouwen nodig die opstaan en sterk zijn. We hebben vrouwen nodig die met kracht, geloof en moed de waarheid verkondigen. We hebben vrouwen nodig die een voorbeeld van rechtschapenheid zijn. We hebben vrouwen nodig die gedreven voor een goede zaak werkzaam zijn.' We moeten zo leven dat ons leven een getuigenis is dat we onze hemelse Vader en de Heiland Jezus Christus liefhebben en dat we alles zullen doen wat Zij van ons verwachten.' ('Laten we ons verheugen', *Liahona*, november 2008, p. 116.)

2 Nephi 31:12: 'Volgt mij (...) en doet de dingen die gij Mij hebt zien doen.'

Hoe zijn een beter begrip en naleving van het evangelie ons tot zegen?

President Dieter F. Uchtdorf, tweede raadgever in het Eerste Presidium:

'Als we ons inspannen om de beginselen van het evangelie te begrijpen, ons die eigen te maken en na te leven, zullen we geestelijk zelfstandig worden. (...) Als apostel van de Heer Jezus Christus getuig ik dat Hij leeft, dat het evangelie waar is en antwoord geeft op alle persoonlijke en gemeenschappelijke problemen die de kinderen van God op aarde hebben.' ('Christelijke

eigenschappen — de wind onder onze vleugels', *Liahona*, november 2005, pp. 100–101.)

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen:

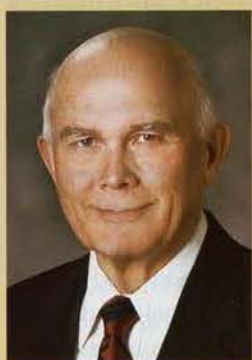
'Het geluksplan is beschikbaar voor al [Gods] kinderen. Als de wereld het zou aanvaarden, zou er vrede, vreugde en overvloed op aarde zijn. Veel van het leed dat we tegenwoordig kennen, zou men kunnen uitbannen als alle mensen het evangelie zouden begrijpen en naleven.' ('Antwoorden op levensvragen', *De Ster*, juli 1995, p. 21.)

Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen:

'[We] moeten het evangelie dusdanig naleven dat [we] de Geest altijd bij [ons] hebben. Als [we ons] aan de evangelienormen houden, zullen [we] altijd door de Geest geleid worden. Dan kunnen [we] lesgeven met de Geest. (...) We bidden, bestuderen de Schriften, hebben goede vrienden en vriendinnen en leven volgens het evangelie door gehoorzaamheid aan de geboden, omdat wanneer — niet als, maar wanneer — de beproevingen zich voordoen, we erop voorbereid zullen zijn.' ('Met geloof beziel lesgeven', *Liahona*, september 2003, pp. 10, 14–15.) ■

Waarom doen we zendingswerk?

OUDERLING DALLIN H. OAKS
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Het doel van ons zendingswerk is de kinderen van God te helpen om aan een voorwaarde van onze Heiland en Verlosser te voldoen.

De leerstellige basis van het zendingswerk is vervat in de woorden van de Heiland aan Nicodemus: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan' (Johannes 3:5).

Het 'Koninkrijk Gods' betekent hier het celestiale koninkrijk.

We prediken het evangelie niet om 'mensen tot de kerk te brengen' of om het ledental van de kerk te vergroten. We prediken niet alleen om mensen te overreden hun leven te beteren. We waarderen de inspanningen

van de vele geestelijken en anderen die erop gericht zijn slechte mensen goed en goede mensen beter te maken. Dat is belangrijk, maar we hebben meer te bieden. Men kan zonder de hulp van deze kerk in aanmerking komen voor het terestriale koninkrijk in plaats van het telestiale koninkrijk. Het gaat ons echter om een hogere bestemming.

Het doel van ons zendingswerk is de kinderen van God te helpen om aan een voorwaarde van onze Heiland en Verlosser te voldoen. We prediken het evangelie om de kinderen van God te dopen, zodat ze in het celestiale koninkrijk worden gered en niet in een lager koninkrijk verdoemd worden. We doen zendingswerk om mensen te dopen en te bevestigen. Dat is de leerstellige basis van zendingswerk.

Het herstelde evangelie geeft ons meer kennis van Jezus Christus en zijn leer. Maar onze unieke boodschap bestaat niet alleen uit extra kennis. De vereiste van de doop toont aan dat de geleerde waarheden niet alleen theoretisch zijn. Het herstelde evangelie bestaat uit leerstellingen en verordeningen. We verkondigen dat de doop op voorschrift van de Heiland noodzakelijk is voor de vergeving van onze zonden, en dat alleen de ouderlingen van deze kerk het gezag van God hebben ontvangen dat de onderdompeling in water tot een verordening

Alleen de priesterschap van God kan een doop verrichten ter vervulling van het goddelijke voorschrift: 'Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan.'

betaald. Hij heeft ook de voorwaarden bepaald waarop ik door zijn betaling kan worden gered. Die reden is voor mij voldoende.

Zoals de profeten in deze bedeling ons hebben verteld, is het doel van de zendelingen in het zendingsveld het redden van mensen, het dopen van bekeerlingen, ofwel het openen van de poort naar het celestiale koninkrijk voor de zoons en dochters van God.

Niemand anders kan dat doen.

Andere kerken kunnen dat niet doen.

Een goede christelijke levenswandel alleen kan dat niet doen.

Een sterk geloof, goede verlangens en goede gedachten alleen kunnen dat niet doen.

Alleen de priesterschap van God kan een doop verrichten ter vervulling van het goddelijke voorschrift: 'Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan' (Johannes 3:5).

De leerstellige basis van zendingswerk is het woord van God, geopenbaard in alle tijden, dat de mens niet kan worden gered in het celestiale koninkrijk zonder het zoenoffer van Jezus Christus. De enige manier om aanspraak op die verzoening te maken is te voldoen aan de voorwaarde die de auteur ervan stelt: 'Bekeert u en een ieder van u late zich dopen' (Handelingen 2:38). Wij zijn geroepen om hierbij te helpen. ■

Uit een toespraak tot nieuwe zendingspresidenten, 23 juni 1992.

van het eeuwige evangelie maakt. Onze prediking is op de doop gericht.

Doop is een vereiste, maar waarom? Waarom is het noodzakelijk om op de juiste manier gedoopt te worden door iemand met het juiste gezag? Dat weet ik niet. Maar ik weet wel dat de vergeving van zonden alleen mogelijk is door het zoenoffer van onze Heiland, Jezus Christus, en dat Hij die voorwaarde steeds opnieuw heeft gesteld. Met zijn zoenoffer heeft Hij de prijs voor mijn zonden

Wie is er klaar voor?

ALLISON LEE BURTON

Tijdens mijn laatste jaar op de middelbare school bad ik dat de Geest me zou leiden naar iemand die klaar was voor het evangelie. Ik had tijdens het bidden een vriendin in gedachten. Deze vriendin, Ashley (naam is gewijzigd), had enige belangstelling in mijn godsdienst getoond en hield zich al aan dezelfde normen als de jeugd van de kerk. Ik was ervan overtuigd dat dit de tijd voor haar was om het evangelie te horen.

Ik was in die tijd werkzaam in het klaspresidium van de lauwermeisjes. Tijdens een vergadering van het jongerencomité van de bisschop kreeg ik het sterke gevoel een zendingsactiviteit voor de activiteitenavond voor te stellen. Ik had het gevoel dat de jongeren uit onze wijk vrienden en vriendinnen buiten de kerk voor deze activiteit moesten uitnodigen, waarbij ze de zendelingen vragen konden stellen. Mijn bisschop trof samen met de zendelingen enthousiast voorbereidingen voor de activiteit; ik wist zeker dat dit het antwoord op mijn gebeden was. Nu kon Ashley komen en in een ontspannen sfeer meer over het evangelie te weten komen. Ik was ervan overtuigd dat Ashley op de activiteit tijdens de vragen en antwoorden de Geest zou voelen, de lessen van de zendelingen zou willen volgen en zich na een maand of zo zou laten dopen en bevestigen tot lid van de kerk.

Ik begon nu in mijn gebeden te vragen hoe ik Ashley voor de activiteit kon uitnodigen. Ik bad dat ik een werktuig in de handen van de Heer mocht zijn om iemand met zijn plan en evangelie in aanraking te brengen die

Ik dacht dat mijn vriendin was voorbereid om het evangelie te horen, waarom kreeg ik anders deze ingeving?

voorbereid was om deze te ontvangen. Op school nodigde ik Ashley voor de activiteit uit. Ze zei dat ze haar ouders om toestemming zou vragen.

Later die avond kreeg ik een telefoontje van Ashley. Ze vertelde dat haar ouders het helemaal geen probleem vonden. Ze legde zelfs uit dat haar vader vóór zijn huwelijk een kamer had gedeeld met twee leden van de kerk en erg onder de indruk was hun levensstijl. Ik was dolblij, omdat de toestemming van de ouders dat Ashley een andere godsdienst ging onderzoeken het enige denkbare obstakel leek in mijn ogen.

Ik bleef bidden over de komende zendingsactiviteit, en voelde dat ik inderdaad een werktuig in de handen van de Heer was en dat Hij blij was dat ik gehoor had gegeven aan de ingeving tijdens de vergadering van het jongerencomité van de bisschop. Ik keek vol verwachting naar de activiteit uit. Ashley en ik waren al jaren vriendinnen en ik keek ernaar uit om haar te helpen het evangelie te leren kennen en, uiteraard, haar bekering mee te maken.

Op de ochtend van de activiteit kreeg ik een telefoontje van Ashley. Ze was van gedachten veranderd en toch niet van plan om naar de activiteit te komen. Ik was helemaal beduusd en overstuurd. Ik had voor Ashley gebeden, ik wist zeker dat ze er klaar voor was en bovendien was al mijn zendingswerk op haar gericht. Ik voelde me ook opgelaten. Bij het plannen van de activiteit had ik iedereen duidelijk gemaakt dat mijn vriendin Ashley klaar was om het evangelie te leren en aan te nemen.

Het moest Ashley wel zijn! Van alle mensen die ik kende, leek zij het meest voorbereid om het evangelie te aanvaarden.

Toen ik van frustratie op mijn kamer in tranen uitbarstte, begon ik aan mezelf te twifelen. Als ik het mis had wat Ashley betreft, was de zendingsactiviteit met vragen en antwoorden misschien ook geen ingeving van de Geest geweest. Ik werd overmand door mijn tienergevoelens van onzekerheid, boosheid, zelfmedelijden en teleurstelling en besloot de activiteit zelf ook over te slaan.

Enkele weken later zag ik een van mijn vrienden, Brian, in de schoolbibliotheek. Hij vroeg me of ik bij zijn doop aanwezig wilde zijn. Brian en ik hadden dat jaar geen gezamenlijke lessen, dus had ik hem al een tijdje niet gezien of gesproken. Het jaar daarvoor hadden we we naast elkaar gezeten bij geschiedenis en samengewerkt aan een klasproject. Het onderwerp van ons project, Joseph Smith en de mormonen, was ons willekeurig door onze leerkracht opgedragen. Ik wist nog goed dat Brian bij het zoeken naar informatie veel belangstelling toonde voor het onderwerp. Maar hij maakte ook steeds grapjes, zoals: 'Hoeveel vrouwen had je vader ook alweer?' en 'Ik heb dit weekend een leuk feestje, maar ja — je bent mormoon en zult wel erg saai zijn om mee uit te gaan.' Ik deed zijn uitnodiging voor de doop in eerste instantie dan ook af als het zoveelste grapje over mijn geloof. Hij leek niet het type dat klaar was om zich aan te sluiten bij een kerk met zoveel 'beperkende normen'.

Maar ik stond versteld toen hij beschreef hoe zijn leven de laatste paar weken in een stroomversnelling was geraakt. Hij had een klasgenoot die ook lid was van mijn wijk iemand horen uitnodigen voor een activiteit

met vragen en antwoorden in de mormoonse kerk. Toen die persoon de uitnodiging afsloeg, vroeg Brian aan de klasgenoot of hij dan mocht komen. Na de activiteit volgde hij meteen de zendelingenlessen. Hij las het Boek van Mormon. Hij bad erover. Hij wist dat het waar was. Hij zou zich echt laten dopen, en ik was welkom als ik erbij wilde zijn. Ik was, volgens hem, uiteindelijk degene door wie hij met Joseph Smith en de mormonen in aanraking was gekomen.

In stille verwondering besepte ik dat de Heer mijn gebeden had verhoord. Hij had mij als werktuig in zijn handen gebruikt om iemand te vinden die Hij had voorbereid om het evangelie te horen en aan te nemen. Ik had er nooit aan gedacht om Brian uit te nodigen om de zendelingen te ontmoeten, omdat hij er, in mijn ogen tenminste, niet klaar voor was. In tegenstelling tot Ashley.

Op dat moment besepte ik hoe belangrijk het is om gehoor te geven aan alle ingevingen van de Geest. Hoewel ik blijf bidden dat Ashley klaar mag zijn voor het evangelie, heb ik een belangrijke les geleerd uit het onverwachte resultaat van mijn poging om haar deelgenoot te maken van het evangelie. De Heer heeft altijd een doel met de ingevingen die Hij ons geeft, en ik hoef niet altijd te weten of te raden wat dat doel is. Hij verwacht alleen dat ik vol vertrouwen direct gehoor geef aan die ingeving. Als ik bid om zendingskansen, gehoor geef aan ingevingen, en de wil van de Heer aanvaard en niet mijn eigen wil probeer door te zetten, kan ik een beter werktuig in de handen van God zijn om zijn koninkrijk op te bouwen. ■

Onze vrienden kunnen ons beïnvloeden. Maar als wij het evangelie naleven, kunnen wij hen ook beïnvloeden.

Je vrienden hebben de neiging om te worden zoals jij

JOSÉ MARÍA MARQUEZ BLANCO

Ik heb altijd bewondering gehad voor de veranderingen die het voorbeeld van mijn broer bij sommige van zijn klasgenoten teweeg heeft gebracht. Door hun vriendschap met hem zijn ze betere mensen geworden. Er wordt wel eens gezegd: 'Wees voorzichtig met het kiezen van je vrienden, omdat je de neiging hebt te worden zoals zij'. Het voorbeeld van mijn broer heeft me doen inzien dat je soms ook kunt zeggen: 'Wees voorzichtig met het kiezen van je vrienden, omdat ze de neiging hebben om te worden zoals jij'.

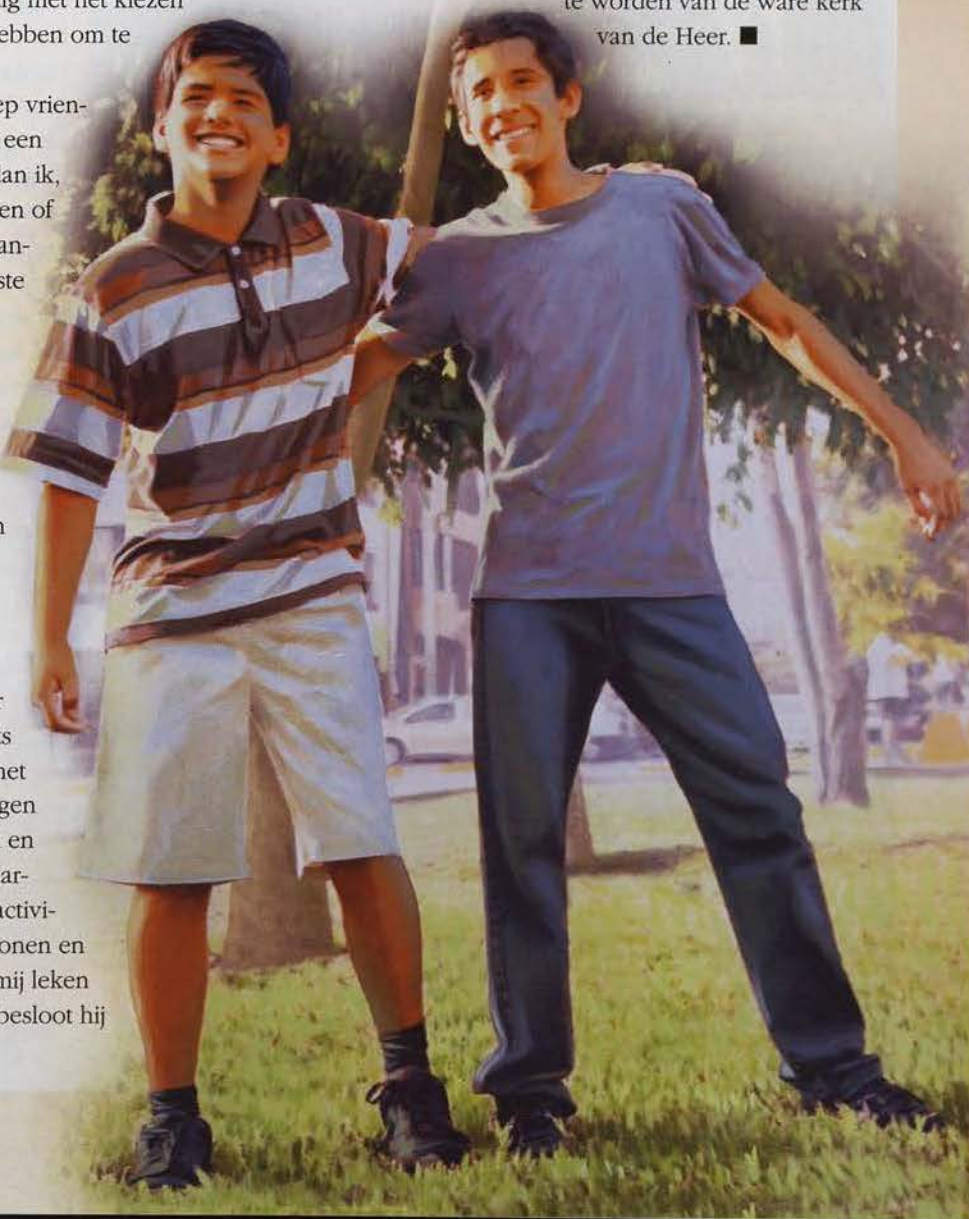
Op school had ik altijd dezelfde groep vrienden. Maar in een bepaald jaar kwam er een nieuwe leerling op school die, anders dan ik, populair was. Maar we werden op de een of andere manier toch vrienden. In de maanden daarna werden we zelfs elkaars beste vrienden.

Ik ging direct na school altijd naar het seminarie. Op een dag vroeg hij me waar ik elke dag naartoe ging. Ik besloot hem alles over de kerk te vertellen, maar ik zag aan zijn gezicht dat ik er beter niet zo met hem over kon praten. Ik hield me verder dan ook in.

Een paar maanden later kwamen de zendelingen bij ons thuis op bezoek toen ik met enkele vrienden huiswerk aan het maken was. Deze vriend was er ook bij, dus vroeg ik de zendelingen iets over de kerk te vertellen. Hij luisterde met belangstelling. Hij zag dat sommige dingen in mijn leven anders waren dan bij hem en andere vrienden, en hij wilde weten waardoor dat kwam. Hij begon de kerk, de activiteitenavonden en het seminarie bij te wonen en zag dat al mijn vrienden in de kerk op mij leken en dezelfde principes hadden. Als snel besloot hij zich te laten dopen.

Op zijn doopdienst vroeg de bisschop hem zijn getuigenis te geven. Hij stond op en zei: 'Ik ben hier vandaag dankzij een vriend en hoe anders hij was dan anderen. Ik hoop dat iedereen ook het verschil in jullie allemaal kan zien.'

Ik hoop dat we allemaal proberen vriendschap met anderen te sluiten, of ze nu op ons lijken of niet. We weten nooit wie de neiging zal hebben om, net als wij, lid te worden van de ware kerk van de Heer. ■

Eerst komt de doop

Ouderling David B. Haight is 28 jaar lid van het Quorum der Twaalf Apostelen geweest. In deze toespraak, gehouden tijdens de algemene oktoberconferentie van 1976, moedigt hij de leden van de kerk aan om het evangelie uit te dragen zodat anderen de zegeningen van een 'eeuwig gezin' deelachtig kunnen worden.

Wat denkt u van de miljoenen kinderen van onze hemelse vader die, als ze gedoopt waren, de zegeningen konden ontvangen waardoor ze een eeuwig gezin konden vormen?

OUDERLING DAVID B. HAIGHT

(1906–2004)

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Het hulpboek voor de gezinsavond (...) bevat een inspirerende eerste les. Het thema is 'het eeuwige gezin'. De gezinsleden leggen daarbij diverse voorwerpen op tafel, waaronder een huwelijks-certificaat, een tempelaanbeveling, een plaat van een tempel en een doopcertificaat. (...)

Leden van de kerk weten dat al deze voorwerpen op de tafel in verband staan met

het tempelhuwelijk en de mogelijkheid van een 'eeuwig gezin'. (...) Ik wil het hebben over een van de voorwerpen op tafel — het doopcertificaat.

Voor een 'eeuwig gezin' moeten echtelieden elk over een doopcertificaat beschikken, moeten ze goede leden van de kerk zijn om in aanmerking te komen voor een tempelaanbeveling, en moeten ze een huwelijks-certificaat hebben als teken van een celestiaal huwelijk. Maar hoe zit het met de miljoenen kinderen van onze hemelse Vader die, als ze gedoopt waren, de zegeningen konden ontvangen waardoor ze een eeuwig gezin konden vormen?

Onze voltijdzendingen brengen overal ter wereld met steeds meer succes zielen naar het water van de doop. Maar ze zouden veel meer succes kunnen hebben als ze op de enthousiaste samenwerking van de leden van

ILLUSTRATE JAMES L. JOHNSON

de kerk konden rekenen. De meeste kerkleden lijken wel een ingebakken weerstand te hebben om hun vrienden en burens over het evangelie te vertellen. Velen van ons verwijzen trots naar de groei van de kerk of het succes van de zendelingen over de hele wereld, maar hebben nog nooit een kennis of iemand in hun omgeving met het evangelie in aanraking gebracht. Teruggekeerde zendingspresidenten geven altijd hetzelfde antwoord op de vraag hoe ze in hun zendingsgebied meer bekeerlingen zouden kunnen krijgen: 'Als we de leden maar zover konden krijgen om hun vrienden en bekenden voor te bereiden om met de zendelingen te spreken.'

Zijn we onze plicht vergeten? Zijn we vergeten wat de Heer heeft gezegd?

'Zie, Ik heb u uitgezonden om te getuigen en de mensen te waarschuwen, en het betaamt eenieder die gewaarschuwd is zijn naaste te waarschuwen. Daarom blijven zij zonder verontschuldiging (...)' (LV 88:81-82).

[Onze zendelingen] zijn opgeleid om in het evangelie te onderwijzen, om op een ordelijke, geïnspireerde manier les te geven, wat hopelijk tot de doop leidt. Elk uur van een zending is kostbaar en dient productief te zijn. Wist u dat de zendelingen ongeveer één persoon dopen op elke duizend huizen waar ze langs de deuren gaan? Dezelfde zendelingen dopen zeshonderd mensen op de duizend mensen die bij leden thuis in het evangelie zijn onderwezen — zeshonderd keer zoveel bekeerlingen als de leden er vol overtuiging bij betrokken zijn.

In de wijken en gemeenten zijn meer van deze enthousiaste jonge dienstknechten en -maagden werkzaam dan ooit tevoren. Zendelingen gaan beter opgeleid, beter voorbereid en met meer hoop en ambitie aan de slag. Ieder gezin dat het evangelie heeft aangenomen, heeft de plicht er met anderen over te praten. We kunnen bij anderen belangstelling voor het evangelie wekken door gewoon te doen en oprecht onze liefde voor hen te tonen. (...)

Tijdens een vlucht knoopte een vriend van mij een gesprek aan met een vrouw. Hij vertelde haar dat hij in Anderson (South Carolina) een ver familielid had

Een vriend van mij vroeg aan een medepassagier: 'Weet u waarom ik geïnteresseerd ben in mijn voorouders die zo lang geleden hebben geleefd?'

opgezocht die hem meer over zijn voorouders kon vertellen. Hij vroeg aan de vrouw die naast hen zat: 'Weet u waarom ik geïnteresseerd ben in mijn voorouders die zo lang geleden hebben geleefd?'

'Nee, waarom dan?' zei ze.

'Ik probeer informatie over mijn voorouders te vinden, zodat ik in de tempel iets voor ze kan doen. Weet u waar de Heiland was toen zijn lichaam na de kruisiging drie dagen in het graf lag?'

'Nee, waar dan?'

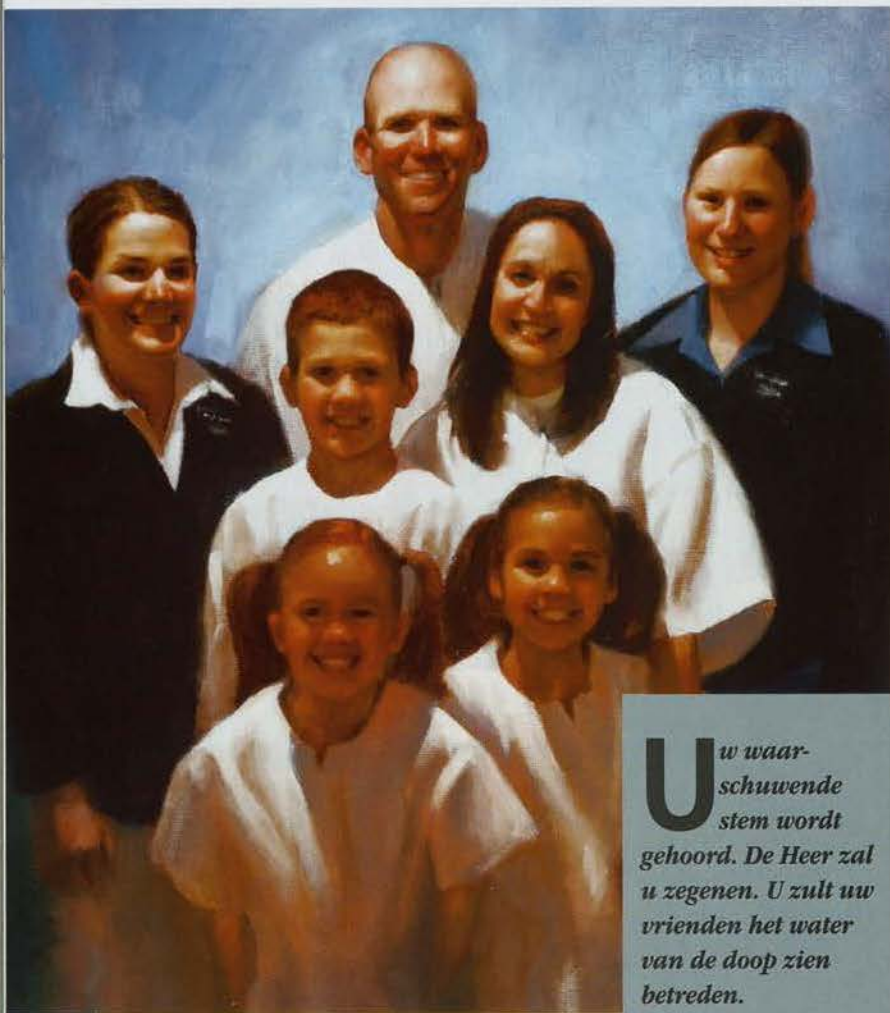
Hij vervolgde: 'Petrus, de apostel, zei dat Christus tot de geesten in de gevangenis predikte die in de dagen van Noach ongehoorzaam waren geweest.' En toen zei hij: 'Denkt u dat de Heiland van de wereld drie dagen tot die mensen zou prediken als ze er verder niets mee konden doen?'

'Nee, dat denk ik niet. Daar heb ik nooit bij stilgestaan', zei ze.

Hij legde haar vervolgens de doop voor de doden en de opstanding uit. Hij haalde Paulus aan: 'Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden, waarom laten zij zich nog voor hen dopen?' (1 Korintiërs 15:29).

'Weet u nog dat er bij uw huwelijk werd gezegd "tot de dood u scheidt"? Uw huwelijk eindigt wanneer een van u tweeën overlijdt.'

Ze antwoordde: 'Dat is waar, maar zo had ik het nooit bekeken.'

Uw waarschuwend
stembestem
wordt
gehoord. De Heer zal
u zegenen. U zult uw
vrienden het water
van de doop zien
betreden.

Hij vervolgde: 'Mijn vrouw is begin vorige maand overleden, maar zij is mijn vrouw voor de eeuwigheid. Wij zijn gehuwd door iemand met het priesterschapsgeslag om die huwelijksband die op aarde was gesmeed in de hemel te verbinden. Wij horen eeuwig bij elkaar, en dat geldt ook voor onze kinderen.'

Vlak voor de landing zei hij tegen haar: 'Weet u waarom we elkaar hebben ontmoet? Zodat u het evangelie kon horen en voor eeuwig aan uw man, kinderen en uw voorouders kunt worden verzegeld — om een eeuwig gezin te worden.'

Kort na deze gebeurtenis stuurde hij een exemplaar van het boek *Een wonderbaar werk en een wonder* van ouderling LeGrand Richards naar deze vrouw en haar gezin, met zijn visitekaartje erin. De naam van deze vrouw kwam uiteindelijk bij enkele zendelingzusters terecht in haar woonplaats in Pennsylvania. Na het eerste contact met de

zendelingzusters schreven ze: 'De vrouw die we bezochten, was ontzettend aardig. U had de glans in haar ogen moeten zien toen ze kennis met ons maakte. [De man die ze in het vliegtuig had ontmoet] had met zijn getuigenis en zijn grote vertrouwen dat hij en zijn dierbaren na dit leven weer samen zouden zijn, een uitermate vruchtbaar zaadje geplant. Als zendingen voelden we ons op ons gemak. We waren onder de indruk dat de Heer zich om onze inspanningen bekommerde omdat dit gezin was voorbereid.'

U weet nog wat er nodig is voor een 'eeuwig gezin': een doopcertificaat, een tempeleenbeveling en een huwelijks-certificaat. Uw vrienden en naasten moeten dus eerst een doopcertificaat hebben. (...)

De Heer heeft verklaard:

'Want alle mensen moeten zich bekeren en zich laten dopen. (...)

En door uw handen zal Ik een wonderbaar werk onder de mensenkinderen werken, om velen van hun zonden te overtuigen, opdat zij tot bekering kunnen komen, en (...) tot het koninkrijk van mijn Vader kunnen komen (LV 18:42, 44).

Als u met het hele gezin aan de slag gaat — als gezin bidt om succes; een gezin uitkiest om vriendschap mee te sluiten; doelen en datums vaststelt om naartoe te werken;

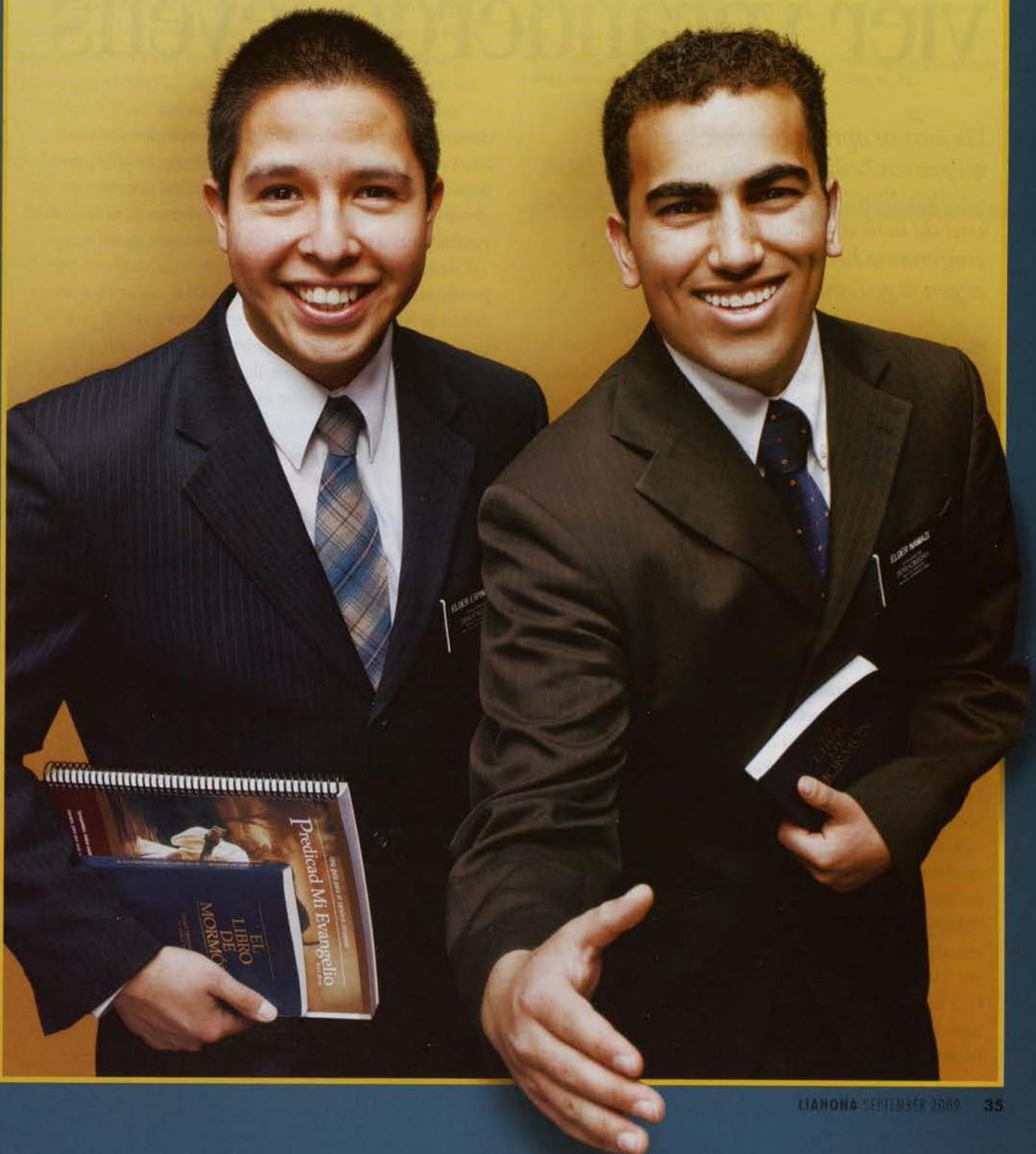
uzelf voorneemt om te doen wat nodig is; vervolgens vast en bidt, en bidt en vast — beloof ik u dat uw waarschuwend stem wordt gehoord. Dit is de dag waarop de oogst rijp is, de perskuip vol is. De Heer zal u zegenen. U zult uw vrienden het water van de doop zien betreden.

Ze zullen wellicht vergeten wat u hebt gezegd, maar ze vergeten nooit het gevoel dat u bij ze teweeg hebt gebracht. Gezinnen zijn eeuwig. Dat is mijn getuigenis in alle nederigheid. In de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. ■

Naar een toespraak, gehouden tijdens de algemene oktoberconferentie van 1976; citaten, interpunctie, alinea-indeling en hoofdlettergebruik zijn gestandaardiseerd.

ONZE HAND IS UITGESTREKT

ALS VOLTIJDZENDELINGEN ZIJN WE VOORBEREID, GEWILLIG EN IN STAAT OM IN HET EVANGELIE TE ONDERWIJZEN. WE MAKEN GRAAG KENNIS MET JE VRIENDEN. (ZIE LV 18:16.)

Vier toespraken, vier veranderde levens

Elk jaar in april en oktober luisteren miljoenen heiligen der laatste dagen naar de dienstknechten van de Heer. Vier leden van de kerk vertellen hoe de algemene conferentie hen in de loop der jaren tot zegen is geweest.

Goede dingen zullen komen

Kort nadat mijn man zijn mastersgraad had gehaald, overwoog hij nog verder te studeren voor een doctorsgraad. Dit vooruitzicht schrikte ons eigenlijk af, omdat het halen van zijn mastersgraad al zo moeilijk was geweest. We hadden twee kleine kinderen en verlangden naar een goede baan en misschien wel een huis.

In die oktoberconferentie sprak ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen over enkele ervaringen die hij had gehad bij de verhuizing van zijn jonge gezin naar Connecticut om daar verder te studeren. Wij waren ook voor een studie naar Connecticut verhuisd. Hij beschreef hoe hij met zijn gezin al hun bezittingen in hun autootje had geladen — dat hadden wij ook gedaan. Hij beschreef dat de motor van de auto aan het begin van de tocht oververhit was geraakt en het niet één maar twee keer had begeven! Ons voertuig had het ook twee keer begeven.

Uiteindelijk beschreef hij een recentere ervaring toen hij met een betrouwbare auto naar de plek was gereden waar zijn auto het dertig jaar geleden had begeven. In gedachten zag hij zichzelf weer als jonge vader en zei: 'Geef het niet op, jongen. Geef het niet op. (...) Er liggen hulp en geluk in het verschiets — heel veel zelfs. (...) Kop op. Het komt uiteindelijk allemaal goed. Vertrouw op God en geloof in goede dingen

die zullen komen.'¹ De ervaring van ouderling Holland heeft me het gevoel gegeven dat er begrip en liefde voor mij was. Zijn voorbeeld heeft me de moed gegeven om de geestelijke bevestiging te zoeken dat een verdere opleiding voor mijn man de wil van de Heer voor ons gezin was. Vijf jaar en twee baby's later was mijn man klaar met zijn proefschrift. Zijn studie was beslist zwaar, maar we waren gelukkig. We hadden de wil van de Heer gevolgd en Hij had ons lichamelijk, geestelijk en financieel gezegend.

Sinds die conferentie heb ik vaak aan de toespraak van ouderling Holland gedacht. Ik heb geleerd dat als ik mijn vertrouwen in God probeer te stellen door de

Ons gezin had dezelfde ervaring als die van ouderling Holland. Zijn aanmoedigende woorden 'geloof in goede dingen die zullen komen' heeft me het gevoel gegeven dat er begrip en liefde voor mij is.

raad van zijn profeten en apostelen op te volgen, daar echt veel goeds uit voortkomt. ■

Melinda McLaughlin, Maryland (VS)

Ik heb oma leren waarderen

Als kind vond ik het fijn om mijn oma te schrijven. Ze woonde aan de andere kant van het land, dus zag ik haar hooguit een of twee keer per jaar. Maar als tiener kreeg ik het geleidelijk aan zo druk dat ik niet meer schreef, en onze band werd steeds minder sterk. Als oma een paar dagen op bezoek was, vroeg of zei ik wel eens wat, maar onze gesprekken waren nooit oprecht of uit het hart. Tegen de tijd dat ik zestien werd, kende ik haar nauwelijks meer en wist ik niet wat ik tegen haar moest zeggen.

Op de laatste dag van een van haar bezoeken was ik alleen in de keuken met het eten bezig toen ze binnenkwam en ging zitten. Ik groette haar, maar wist toen niet meer wat ik nog moest zeggen. Ik merkte wel dat ze met me wilde praten en waarschijnlijk al een tijdje naar een gelegenheid had gezocht om dat te doen, maar hoe moest ik in vredesnaam een gesprek aanknopen met een vrouw van vijfenzeventig jaar met wie ik niets gemeen leek te hebben?

Ik zei iets over het eten dat ik aan het klaarmaken was, maar dat onderwerp was geen lang leven beschoren. Uiteindelijk vroeg ik oma hoe haar leven was toen ze mijn leeftijd had. Ze vertelde me verhalen over haar werk en sociale bezigheden, en daarna hoe ze mijn opa had leren kennen en verliefd was geworden. Ik realiseerde me dat haar leven en verlangens als tiener niet veel anders waren dan die van mij.

Enkele maanden later sprak president Boyd K. Packer, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, in de algemene conferentie over grootouders. In zijn toespraak, 'In rijpere jaren', sprak hij over de wijsheid en adviezen die de oudere leden van de kerk te bieden hebben. Zijn onderwerp heeft me ertoe aangezet mijn relatie met mijn grootmoeder te overdenken. Ik besepte dat ik een waardevolle vriendschap had laten liggen.

Ik besloot oma weer te schrijven. Ik wist nog steeds niet goed wat ik moest zeggen, dus schreef ik maar over mijn werk, mijn vrienden, familie en wat ik zoal deed. Ze reageerde op al mijn brieven en schreef terug over andere familieleden, haar tuin en haar dagelijkse bezigheden. De volgende keer dat we samen waren, was het niet moeilijk om met haar te praten.

GEEF DE CONFERENTIE PRIORITEIT

'Neem je nu voor om de algemene conferentie prioriteit te geven. Besluit om aandachtig te luisteren en de gegeven leringen te volgen. Luister naar of lees de toespraken meer dan eens, zodat je ze beter kunt begrijpen en toepassen. Als je dat doet, zullen de poorten der hel je niet overweldigen [en] zullen de machten van duisternis voor je verjaagd worden [zie LV 21:6].'

Ouderling Paul V. Johnson van de Zeventig, 'De zegeningen van de algemene conferentie', *Liahona*, november 2005, p. 52.

Ik ben dankbaar voor de conferentietoespraak die kwam op een moment dat ik klaar en gewillig was om mijn grootmoeder opnieuw te leren kennen. Door de woorden van president Packer zag ik in dat de 'onbetaalbare bron van ervaring, wijsheid en inspiratie'² die mijn grootmoeder werkelijk was, mij was ontgaan. Nu ben ik deze prachtige vrouw gaan waarderen en ben ik gezegend door haar voorbeeld en vriendschap. ■

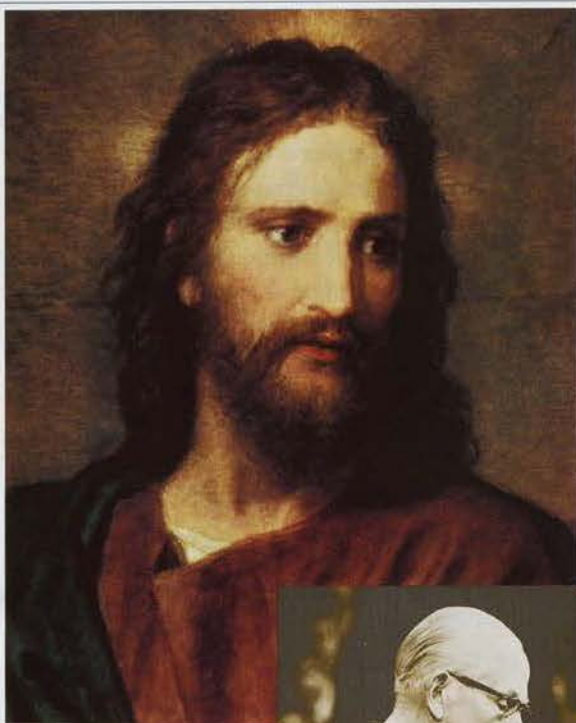
Laura A. Austin, Utah (VS)

Ik ben het zelf te weten gekomen

Ik moet toegeven dat mijn getuigenis aan het begin van mijn zending beperkt was tot mijn kennis van het heilsplan en het Boek van Mormon. Ik zag in dat mijn getuigenis niet diep genoeg geworteld was en voelde me als zendeling dan ook tekortschieten.

Net als de meeste Franse leden van de kerk in die tijd had ik nog nooit een uitzending van de algemene conferentie bijgewoond. We waren altijd aangewezen op een herhaling van de uitzending, waarbij we de conferentie via een tolk in het Frans beluisterden. Nu was ik als zendeling in Wales en sprak ik Engels, zodat ik de stem van de profeet, president Ezra Taft Benson (1899–1994), rechtstreeks zou horen.

Toen de bijeenkomst begon, zongen de plaatselijke leden met de leden in de Tabernakel in Salt Lake City mee. Ik zong ook mee en raakte al snel overstelpt door een overweldigend gevoel van vreugde en eenheid. Die

Ik vroeg de Heer om tot mij te getuigen dat de man die zou gaan spreken zijn profeet was.

gevoelens waren voor mij een getuigenis dat ik lid was van de kerk van Jezus Christus.

Toen ik daar zo zat, kreeg ik een gedachte: 'Als ik de Heer nou eens zou vragen om een bevestiging dat president Benson zijn profeet is?'

Ik wist dat ik God kon vragen (zie Moroni 10:4), maar was bang dat ik Hem zou beledigen met mijn vragen. Na enige overweging besloot ik het toch te proberen. Ik boog mijn hoofd en vroeg de Heer om tot mij te getuigen dat de man die zou gaan spreken zijn profeet, ziener en openbaarder was. Vrij snel daarna kreeg ik een intens blij en vredig gevoel in mijn hart. Ik keek op en hoorde president Benson getuigen van het Boek van Mormon.

Vanaf dat moment wist ik zelf dat de Heer de kerk leidt door een profeet die Hij heeft gekozen. Door dat getuigenis verliet ik de conferentie met nieuwe voornemens, en wist ik dat het aan mij was om ze te uit te voeren. Ik verlegde het accent van mijn zending en keek uit naar de algemene conferenties die nog zouden komen. Ik keek ook uit naar de kerkelijke tijdschriften waarin ik de heilige woorden van de dienstknechten van de Heer kon lezen. ■

Thierry Hotz, Frankrijk

Zeg dat u van ze houdt

In de algemene oktoberconferentie van 2007 zei ouderling Claudio R. M. Costa van het Presidium der Zeventig dat we niet moeten uitstellen tot morgen wat we vandaag kunnen doen, vooral wat onze familie betreft.³ Aan het einde van zijn toespraak haalde hij enkele regels uit een gedicht van Norma Cornett Marek aan. De woorden van ouderling Costa en van dat gedicht hebben me diep geraakt en me ertoe aangezet mijn liefde voor mijn ouders, zussen en vrienden vaker te uiten.

Uiteraard had ik mijn familie en vrienden lief voordat ik die conferentietoespraak had gehoord, maar het was niet mijn gewoonte om dat hardop te zeggen, tenminste niet elke dag. Misschien *was* het wel nodig dat ze die bijzondere woorden vaker uit mijn mond zouden horen. Ik wist eerst niet goed hoe ze erop zouden reageren, maar na de eerste positieve reacties besloot ik ermee door te gaan. In de daaropvolgende maanden merkte ik dat mijn band met hen sterker was geworden, deels omdat ik de woorden van ouderling Costa had opgevolgd.

Ik ben nu duizenden kilometers van huis op voltijdzending in Costa Rica. Ik mis mijn familie, maar dat is geen probleem. Ik weet dat ze mij liefhebben en ik weet ook dat zij weten dat ik hen liefheb. Ik vind het fijn dat ik de gelegenheid heb genomen (en nog steeds neem) om mijn liefde te uiten.

Ik ben dankbaar dat we geregeld naar leiders kunnen luisteren die door God zijn geroepen. Ik weet dat als we hen volgen, ons leven en het leven van onze dierbaren wordt gezegend. ■

Ouderling Hugo Lino Rivera Mena, zendingsgebied Boise (Idaho)

NOTEN

1. Jeffrey R. Holland, 'Hogepriester van goede dingen die zullen komen', *Liahona*, januari 2000, p. 45.
2. Boyd K. Packer, 'In rijpere jaren', *Liahona*, mei 2003, p. 82.
3. Zie Claudio R. M. Costa, 'Stel niet uit tot morgen wat u vandaag kunt doen', *Liahona*, november 2007, p. 73.

WIST JE?

'De fundamentele doelen van de keuzevrijheid [zijn] dat wij elkaar liefhebben en voor God kiezen.'

Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'De federe barmhartigheden des Heren', *Liahona*, november 2005, p. 101.

Statistieken

52.494

Aantal voltijdzendingen dat in 2008 over de hele wereld werkzaam was.

Mijn lievelingstekst

Matteüs 5:14–16

'Gij zijt het licht der wereld. Een stad, die op een berg ligt, kan niet verborgen blijven.

'Ook steekt men geen lamp aan en zet haar onder de korenmaat, maar op de standaard, en zij schijnt voor allen, die in het huis zijn.

'Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.'

Dit is mijn lievelingstekst omdat ik eraan herinnerd word, vooral als ik niet thuis of in de kerk ben, dat ik een goed voorbeeld moet zijn. Door mij kunnen veel mensen de kerk leren kennen.

Laura Z. (15), Lima (Peru)

De kerk in het Verenigd Koninkrijk

De eerste zendingen die de zee overstaken waren in 1837 naar Engeland uitgezonden, slechts zeven jaar nadat de kerk was opgericht. Een groep van zeven zendingen kwam op 19 juli 1837 in Engeland aan, predikte het evangelie in Preston en doopte negen nieuwe bekeerlingen op 30 juli. De daaropvolgende week werden nog eens 41 bekeerlingen gedoopt.

Tussen 1837 en 1900 zijn wel honderdduizend bekeerlingen naar de Verenigde Staten geëmigreerd om zich bij het gros van de heiligen daar te voegen. In 1870 bestond zelfs de helft van de inwoners van Utah uit Britse immigranten. Sinds de jaren '50 van de vorige eeuw is het aantal leden in het Verenigd Koninkrijk (bestaande uit onder meer Engeland, Schotland, Wales en Noord-Ierland) toegenomen, omdat de kerkleiders de leden aanmoedigden in hun eigen land te blijven teneinde daar de kerk op te bouwen.

In 1958 is een tempel in Londen ingewijd. In 1998 werd nog een tempel ingewijd, in Preston, waar het herstelde evangelie ruim 170 jaar geleden voor het eerst werd gepredikt. In Preston huist de oudste gemeente van de kerk ter wereld, die al sinds 1837 bestaat.

Hier volgen nog wat feiten over de huidige kerk in het Verenigd Koninkrijk:

Aantal leden	181.756
Zendingsgebieden	7
Tempels	2
Aantal wijken en gemeenten	347
Centra voor familiegeschiedenis	120

DIT IS ONZE GODSDIENST, HET F

OUDERLING ERICH W. KOPISCHKE
van de Zeventig

In de priesterschapsvergadering zingen we vaak 'Gij ouderlingen Israëls', geschreven door Cyrus H. Wheelock. In het derde vers staat:

*Wij zorgen voor d'armen, als Jezus eens deed,
bezoeken die treuren, verlichten hun leed,
verblijden hun ziel met zijn boodschap en leer,
en spreken van Zion, het land van de Heer.¹*

is wat de Heilige Geest, die ik heb, mij ingeeft. Namelijk om de mensen te redden. (...)

'Ik zal u zeggen dat al uw geloof, godsdienst en het belijden van uw religie nooit uw ziel in het celestiale koninkrijk van God zal brengen als u niet precies de beginselen uitvoert die ik u nu leer. *Ga heen en haal die mensen van de vlakten.*'²

Cyrus H. Wheelock woonde die bijeenkomst bij. Hij nam deel aan het eerste reddingsteam dat op 7 oktober uit Salt Lake

Als leden van de kerk van de Heer hebben we altijd de plicht om mensen in geestelijke en lichamelijke nood te helpen.

T REDDEN VAN ZIELEN

Op de zaterdag vóór de algemene oktoberconferentie van 1856 kwamen ouderling Franklin D. Richards en een handvol teruggekeerde zendelingen in de Salt Lake Valley aan. Zij rapporteerden aan president Brigham Young dat er honderden pioniers (mannen, vrouwen en kinderen) over de lange route naar de vallei verspreid waren, terwijl de winter vroeg was ingetreden. De mensen hadden honger en veel karren en wagens hadden het begeven. Mensen en dieren kwamen om het leven. Allen zouden omkomen als ze niet gauw gered werden.

Op zondagochtend droeg president Young alle sprekers voor die dag en de daaropvolgende conferentie op om te spreken over de penibele situatie van de pioniers. In zijn toespraak zei hij:

'Dat is mijn geloofsovertuiging; dat

City vertrok, op zoek naar de verspreide heiligen op de vlakten.

Later rapporteerde George D. Grant, de leider van het reddingsteam, aan president Young: 'Het heeft voor mij niet zoveel zin om een beschrijving van de toestand van deze mensen te geven, want dat zult u van [anderen] horen (...); maar u kunt zich wel tussen de vijf- en zeshonderd mannen, vrouwen en kinderen voorstellen, die uitgeput zijn door het trekken van handkarren door modder en sneeuw; die langs de weg instorten; die bibberend van de kou neervallen; kinderen die huilen met verstijfde ledematen door de kou, met bloedende en soms blote voeten in sneeuw en ijs. Zelfs de dappersten onder ons konden het bijna niet aanzien, maar we gaan door en doen al het mogelijke, zonder het vertrouwen en de hoop op te geven.'³

Broeder Wheelock had de tekst van 'Gij ouderlingen Israëls' wellicht in gedachten tijdens die moeilijke dagen in 1856. De reddingswerkers bezochten werkelijk de treurende en verlichtten hun leed. Zij verblijdden hun ziel en spraken van Zion in de Salt Lake Valley.

Mensen redden

In onze tijd, met vliegtuigen waarin we in één dag van Europa naar de Salt Lake Valley kunnen reizen, zijn de omstandigheden drastisch veranderd. Maar de uitspraak van president Young gaat nog steeds op — het is nog steeds onze geloofsovertuiging om mensen te redden. Als leden van de kerk van de Heer hebben we altijd de plicht om mensen in geestelijke en lichamelijke nood te helpen. Zoals de Heer tegen de ouderlingen in de begindagen van de herstelde kerk zei: 'Denkt in alles aan de armen en de behoeftigen, de zieken en de bezochten, want wie die dingen niet doet, is mijn discipel niet' (LV 52:40).

Wij willen ware discipelen van onze Heer Jezus Christus zijn. Wij verklaren dat we God liefhebben en zijn geboden willen onderhouden. Iedere zondag hernieuwen we ons doopverbond, eren we God in onze bijeenkomsten en prijzen we hem voor de vele zegeningen die Hij ons geeft. De woorden van koning Benjamin zijn nog steeds waar: 'Wanneer gij in dienst van uw medemensen zijt, [zijt] gij louter in dienst van uw God' (Mosiah 2:17).

Als de Heer iemand wil zegenen of iemand in nood wil helpen, stuurt Hij vaak een naaste buur, een vriend of vriendin of een familielid. Dat is een van de manieren waarop Hij anderen steun en redding biedt. Daardoor geeft Hij ons ook meer begrip van het grote gebod: 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf' (Matteüs 22:39).

Is het dan verwonderlijk dat we zelf vaak het meest gezegend worden als we anderen proberen te helpen? De Heer heeft beloofd: 'Hij die zijn sikkkel met zijn macht inslaat, die legt een voorraad aan, zodat hij niet verloren gaat maar redding brengt voor zijn ziel (LV 4:4). Redding brengen aan anderen brengt redding voor onze eigen ziel.

Goed om ons heen kijken

We kunnen anderen op vele manieren tot zegen zijn en mensen in lichamelijke en geestelijke nood helpen.

Als we onze ogen goed de kost geven, zal de Heer ons gelegenheden tonen om anderen en onszelf tot zegen te zijn.

Ik heb onlangs een conferentie van humanitaire zendelingen van de kerk in Jordanië bijgewoond. Tijdens die bijeenkomst zag ik twee zusters aan het breien. Ze vertelden me dat ze mutsjes voor pasgeboren baby's aan het breien waren. In het noordelijke deel van de hoofdstad, Amman, staat een ziekenhuis waarin gemiddeld vijftig baby's per dag ter wereld komen. De mensen zijn er erg arm. Na de bevalling worden moeder en baby naar huis teruggestuurd, waar ze zonder verwarming zitten. Veel van die baby's worden ziek en sterven door onderkoeling. Ik vroeg om twee voorbeelden van hun breiwerken.

Toen ik weer thuis was, nam mijn vrouw de voorbeelden mee naar de zustershulpvereniging. Daar is een wonder uit voortgekomen — zoals dat zo vaak in de bijeenkomsten van de zustershulpvereniging over de hele wereld gebeurt. Tijdens de kerstperiode zijn veel zusters in de wijken om ons heen begonnen met het breien en naaien van babymutsjes. Dat deed men alleen, samen met anderen, thuis of tijdens kerkactiviteiten.

Op een dag vroeg ik een aan vriend hoe het met hem ging. Hij antwoordde schertsend: 'Ik heb nogal 'last' van babymutsjes. We praten dag en nacht alleen nog over babymutsjes. We komen er in om.' Eén zuster belde me op en vroeg: 'Is het niet warm in het Midden-Oosten?' Toen ik haar verzekerde dat de mutsjes nodig waren, ging ze aan het werk.

Bij mijn volgende bezoek aan Jordanië had ik meer dan 800 babymutsjes in mijn koffers zitten. Toen we ze aan het hoofd van de baby-afdeling van het ziekenhuis overhandigden, beschouwde hij ze als een geschenk uit de hemel. Jordanië had net te maken met de koudste winter in zestien jaar, met temperaturen ver onder het vriespunt.

Iets voor anderen betekenen

Iedereen die dat wil, kan iets voor anderen in nood betekenen, ongeacht leeftijd, gezondheid, beschikbare tijd, vaardigheden of financiële middelen. We kunnen meedoen aan georganiseerde welzijnsprojecten. We kunnen een royale vastengave geven. We kunnen een zieke vriend of vriendin bezoeken en troosten. We kunnen iemand met problemen bij ons thuis uitnodigen. We kunnen als huisonderwijzer of huisbezoekster onze gezinnen of zusters

trouw bezoeken. We kunnen een vriend of vriendin die het moeilijk heeft uitnodigen voor de kerk. We kunnen met de voltijdzendingen op pad gaan. We kunnen familiehistorisch onderzoek doen en vaak naar de tempel gaan. We kunnen luisteren naar onze kinderen en kleinkinderen, ze dingen leren en ze aanmoedigen om in het licht te wandelen.

Soms kunnen we al iets voor een ander betekenen door een oprecht gebed, telefoontje of kaartje. Als we te druk zijn om iemand in nood te helpen, zijn we *zeker* te druk. Als wij goed doen in ons leven, doen we wat de Heiland van ons vraagt:

'Ik draag u op het licht van dit volk te zijn. Een stad die bovenop een berg ligt, kan niet verborgen blijven.

'Zie, steken de mensen een kaars aan en zetten ze die onder een korenmaat? Neen, integendeel, op een standaard, en zij geeft licht aan allen die in het huis zijn;

'laat dan uw licht voor dit volk zo schijnen dat zij uw goede werken kunnen zien en uw Vader die in de hemel is, verheerlijken' (3 Nephi 12:14–16).

Spreken van Zion, het land van de Heer

Iets voor anderen betekenen, is gewoon om anderen geven. Het gaat ons niet om cijfers of statistieken maar om het welzijn van de mensen om ons heen. Als we goed doen, iets voor anderen willen betekenen en naar ons vermogen geestelijke en stoffelijke hulp bieden, spreken we automatisch van Zion. Ze voelen zich aangetrokken door wie we zijn en waar we voor staan. Ze worden gezegend door wat ze zien en voelen. Zij verkrijgen of versterken hun getuigenis. De verzekering van de Heiland zal in onze ziel weerklinken:

'Wees getrouw; handel in het ambt waartoe Ik u heb aangewezen; kom de zwakken te hulp, verhef de handen die slap neerhangen en sterk de knikkende knieën.

'En indien gij getrouw zijt tot het einde, zult gij een kroon van onsterfelijkheid hebben en het eeuwige leven in de woningen die Ik heb bereid in het huis van mijn Vader' (LV 81:5–6).

Onze godsdienst is waarlijk het redden van zielen. ■

NOTEN

1. 'Gij ouderlingen Israëls', lofzang 201.
2. Brigham Young, 'Remarks', *Deseret News* 15 oktober 1856; zie ook LeRoy R. Hafen en Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion* (1960), pp. 120–121; LaRene Porter Gaunt en Linda Dekker, 'Go and Bring Them In', *Ensign*, december 2006, p. 43.
3. *Handcarts to Zion*, p. 228.

EEN REDDINGSACTIE

'Overal om ons heen zijn er velen die hulp nodig hebben en gered moeten worden. Als volgelingen van de Here Jezus Christus moet onze zending in dit leven een reddingsactie zijn.'

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), *'Our Mission of Saving'*, *Ensign* november 1991, p. 59.

De kerk of mijn vriendin?

Mijn oma van moederskant is in 1962 lid van de kerk geworden. Haar kinderen lieten zich ook dopen, maar werden na verloop van tijd allemaal minder actief. Jaren later verhuisde een van hen, mijn tante, van Costa Rica naar de Verenigde Staten en werd daar weer actief in de kerk.

Als tiener ging ik in 1991 bij mijn tante op bezoek. Tijdens mijn bezoek liet ze me kennismaken met de voltijdzendingen en heb ik ze een paar keer bij mijn tante thuis ontmoet. Ze vroegen mij of ik meer wilde weten over het evangelie, maar ik zei dat ik geen belangstelling had.

Ik ging terug naar Costa Rica, waar ik opnieuw bezoek kreeg van de zendingen. (Mijn tante had ze mijn adres gegeven.) Ik had nog steeds geen belangstelling voor hun boodschap, dus vroeg ik ze weg te gaan.

Er gingen vier jaar voorbij. Ik had verkering met een vrouw met wie ik al jaren bevriend was. We besloten ons te verloven. Toen ik aan onze toekomst samen dacht, keerde mijn hart zich tot geestelijke zaken. Ik vertelde mijn verloofde dat ik God wilde leren kennen. We besloten dat ik met haar naar de kerk zou gaan om over Hem te leren. Intussen bad ik zelf tot God dat ik de gelegenheid zou krijgen om Hem te leren kennen.

In deze periode van zoeken kwamen weer twee zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bij mij

Mijn verloofde was niet blij met mijn beslissing om me te laten dopen. Ze zei dat ik moest kiezen tussen haar en de kerk.

aan de deur. Ik was gefrustreerd dat ze weer terug waren gekomen, zei dat ze weg moesten gaan en deed de deur dicht. Maar op datzelfde moment kwam er een gedachte bij me op: 'Je hebt gebeden om God te leren kennen. Als deze mannen je nou eens antwoorden kunnen geven?'

Ik deed de deur weer open en riep de zendingen terug. Ik vroeg ze binnen te komen en me te onderrichten.

Ik ontdekte al snel de kracht van de waarheden die ze leerden en omarmde het herstelde evangelie. Drie weken later, op 12 maart 1995, werd ik gedoopt als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Mijn vriendin was niet zo blij met mijn beslissing. Ongeveer drie maanden later zei ze op een avond dat ik moest kiezen tussen haar en de kerk. Wat een pijnlijke keuze! Na veel wikken en wegen koos ik voor de kerk.

Ik voelde dat ik de juiste keuze had gemaakt, maar de maanden na het verbreken van onze relatie waren niet bepaald gemakkelijk. Toch vond ik hoop in mijn nieuwe geloof, vooral omdat ik in antwoord op mijn gebeden mijn hemelse Vader had leren kennen.

Een jaar na mijn doop ging ik op zending naar Nicaragua. Ik schepte veel vreugde in het zendingswerk daar, en ik leerde mijn hemelse Vader steeds meer kennen en liefhebben. Enkele maanden nadat ik uit Nicaragua was teruggekeerd, ontmoette ik

Lili, de vrouw met wie ik later ben getrouwd.

Het is niet altijd gemakkelijk om het evangelie voorrang te geven. Ik heb moeilijke beslissingen moeten nemen. Maar ik heb toen geleerd — en leer dat nog steeds — dat als we ons offers getroosten om onze hemelse Vader te leren kennen, Hij altijd zijn wil voor ons en ons leven zal openbaren. De vreugde die we ervaren door zijn plan en zijn geboden te volgen, is altijd de moeite waard. ■

Diego Ortiz Segura (Costa Rica)

De meeste waarde

Toen ik het schilderij van de Heiland uitkoos, moesten een paar van mijn broers en zussen heimelijk lachen. Tussen de spullen van onze ouders zaten nog wel dingen die volgens hen meer waarde hadden.

We waren bijeengekomen in ons ouderlijk huis, waar moeder nog woonde toen ze enkele weken daarvoor overleed. Vader was vijf jaar eerder overleden, in 2001. Nu was het tijd om hun bezittingen te verdelen. We trokken een nummer en mochten dan iets kiezen, de persoon met het laagste nummer het eerst.

De slaapkamerset was het eerst aan de beurt, gevolgd door de koelkast, de eettafel met stoelen en de nieuwe auto. Ik koos de piano, ook al kon ik er niet op spelen. In mijn jeugd genoten we vaak van muziek. Vader had vaak als wijkdirigent gefungeerd en mijn beide ouders konden goed zingen. Mijn vader was

een forse man met een krachtige stem en zong altijd graag. De piano betekende veel voor me, net als het schilderij van de Heiland.

Toen ik het schilderij koos, zaten we in de woonkamer waar het in een lijst naast een exemplaar van 'De levende Christus: het getuigenis van de apostelen'¹ aan de muur hing.

Op dat moment moest ik aan de Heiland en aan het heilsplan denken, en hoeveel mijn ouders voor mij hadden betekend. Ik was dankbaar voor de manier waarop ze ons hadden grootgebracht, voor het evangelie dat ze ons hadden bijgebracht en het voorbeeld dat ze ons hadden gegeven, waaronder hun gewilligheid om te dienen.

Toen vader als bisschop werd geroepen, herinnerde hij de ringpresident aan het feit dat hij zeventig

zijn? had de ringpresident op zijn beurt gevraagd. 'Je was niet onze eerste keuze. Je was zelfs niet onze tweede keuze. De Heer heeft je gekozen.'

Vader wist dat hij door God was geroepen en werd een goede bisschop. Hij was geen opzichtig persoon. Hij was geen schriftgeleerde. Hij was een gewone man met veel empathie voor de leden van zijn wijk.

Toen vader bisschop was, was ik raadgever in een andere bisschop in onze ring. We woonden samen de leidersvergaderingen bij en onze relatie

Toen ik het schilderij omkeerde, kreeg het opeens nog meer waarde voor mij.

jaar was.

'Ik denk dat je de verkeerde voor je hebt', zei hij.

'Hoe oud denk je dat de algemene autoriteiten in Salt Lake City

richtte zich steeds meer op Christus. Ik leerde zo zijn geestelijke kant kennen.

Toen vader in 1994 als bisschop werd geroepen, had hij problemen met zijn gezondheid. 'Garandeert deze roeping me er nog vijf levensjaren bij?' grapte hij tegen de ringpresident. Twee jaar nadat mijn vader was ontheven, overleed hij.

Al deze gedachten dwarrelden door mijn hoofd toen we de laatste spullen van mijn ouders aan het verdelen waren. Toen ik thuis was gekomen, zocht ik een goede plek voor het schilderij van de Heiland. Ik keerde het schilderij om en zag tot mijn verbazing dat het aan mijn vader was opgedragen: 'We zullen bisschop Taylor altijd gedenken als een grote man met een even groot hart.' Het was ondertekend door ons ringpresidium: 'President Cory, president Carter, president Stubbs.'

Het schilderij kreeg opeens nog meer waarde voor mij. Nu hangt het aan de muur boven de piano van mijn ouders. Er staan nog steeds wat spullen in ons oude huis die ik heb uitgekozen maar nog niet heb opgehaald. Maar dat geeft niet. Ik heb de voorwerpen met de meeste waarde. ■

Ray Taylor (Utah, VS)

NOOT

1. 'De levende Christus: het getuigenis van de apostelen', *Liahona*, april 2000, pp. 2-3.

Ik nam de uitdaging eindelijk aan

Hoe gaat het met het lezen in het Boek van Mormon?' vroeg de bisschop aan ons

gezin tijdens de tiendevereffening in 2005.

We hadden het net gehad over mijn vele taken in de kerk en thuis, met twee zoontjes in de peuterleeftijd. Ik stamelde hoe moeilijk het was om elke dag een heel hoofdstuk te lezen, maar voelde dat ik eigenlijk een uitvlucht zocht. Het simpele feit was dat ik de afgelopen paar maanden zoveel goede dingen had gedaan, maar niet had geprobeerd het Boek van Mormon helemaal uit te lezen, waartoe president Gordon B. Hinckley ons had uitgedaagd.¹

Aan het begin van het nieuwe jaar voelde ik me schuldig. Ik voelde me als de melaatse Naäman, die aanvankelijk de simpele opdracht weigerde om zich in het water van de Jordaan te wassen, wat de profeet Elisa hem had opgedragen (zie 2 Koningen 5:1-14). Lezen in het Boek van Mormon is ook een simpele opdracht.

De volgende vastenzondag vertelden verscheidene broeders en zusters in hun getuigenis hoe de beloften van de profeet voor hen waren vervuld. Ik wist dat ik die zegeningen was misgelopen omdat ik niet naar hem had geluisterd. Ik besloot het Boek van Mormon in 2006 helemaal uit te lezen — en het jaar daarop en het jaar daarop — zodat ik, net als president Hinckley, een grote liefde voor dat boek zou krijgen.

Tegen het einde van het jaar dacht ik over mijn voornemen na en wist ik dat ik het boek aan het einde van het jaar uit zou hebben. Ik besepte dat ik inzichten had gekregen die ik op geen enkele andere manier had kunnen krijgen. Ik was dicht bij mijn hemelse Vader en mijn Heiland gekomen. Ik had meer gelegenheden

gevonden om het evangelie dat jaar uit te dragen, omdat ik in het Boek van Mormon had gelezen en van de waarheid ervan kon getuigen.

Ik wou dat ik de uitdaging van president Hinckley in 2005 had aangenomen. Net als Naäman, die zich uiteindelijk in het water van de Jordaan waste, had ik de zegeningen van het Boek van Mormon veel eerder kunnen genieten dan nu het geval was.

Ik ben dankbaar dat ik heb leren inzien hoe belangrijk het is om zelfs de simpele uitdagingen van de profeet aan te nemen. Ik kijk uit naar een nieuw jaar vol zegeningen door in het Boek van Mormon te lezen — van begin tot eind. ■

Jennifer Garrett (Californië, VS)

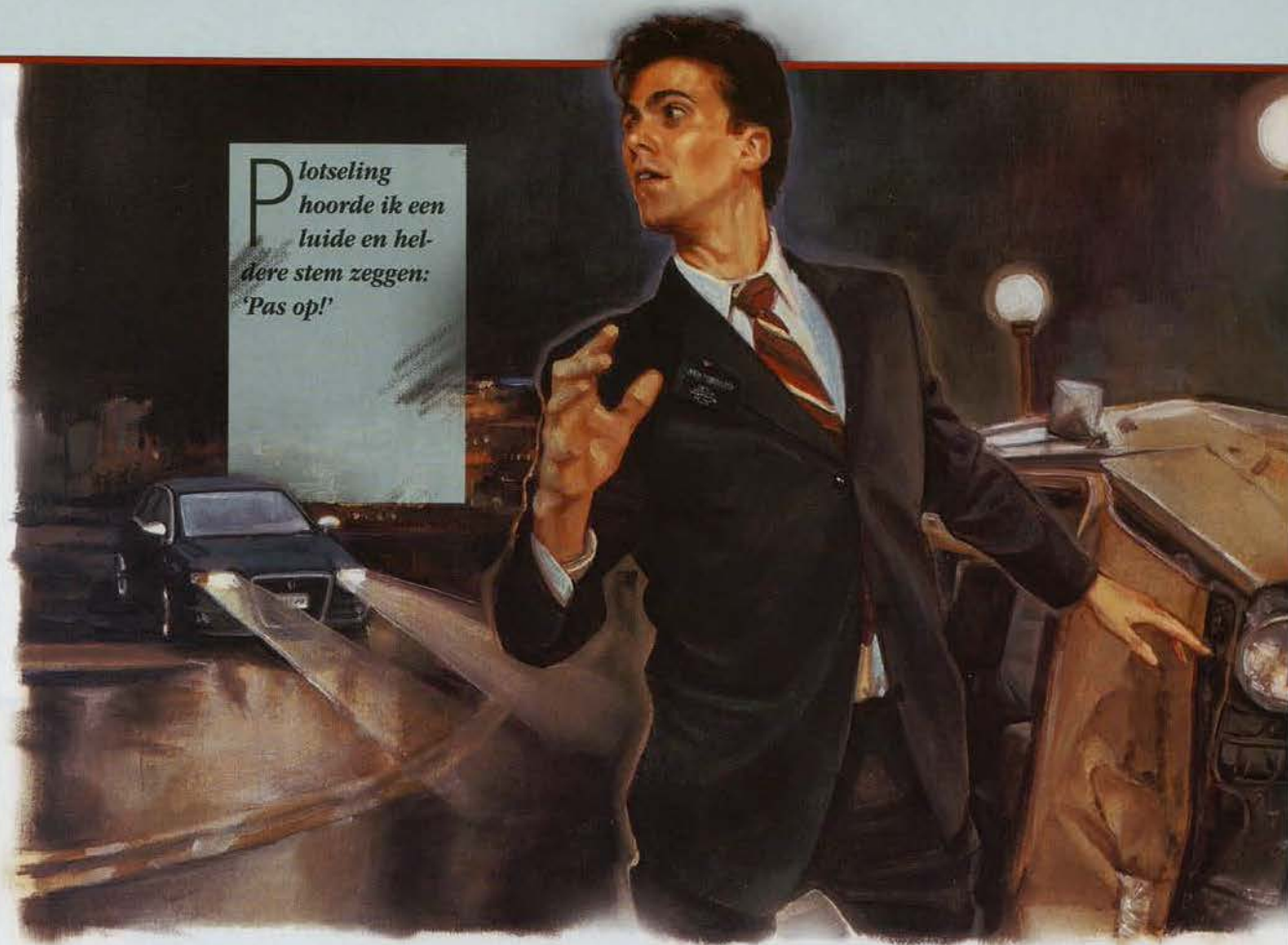
NOOT

1. Zie president Gordon B. Hinckley, 'Een krachtig en waar getuigenis', *Liahona*, augustus 2005, p. 6.

Pas op!

Op de avond van 23 juli 1991 waren ouderling Charles Larsen en ik onderweg naar huis vanaf de internationale luchthaven van Auckland, waar we een zending hadden afgezet die klaar was met zijn zending. Het was winter in Nieuw-Zeeland en het regende al een paar dagen.

Ik stuurde onze auto naar de grote Harbour Bridge tussen Auckland en Takapuna. Toen we een bocht in het lage gedeelte van de brug naderden, reed een kleine auto keihard langs ons heen. Bij de ingang van de bocht verloor de bestuurder van de snelle auto de controle over het stuur op het natte wegdek. De auto slingerde eerst

Plotseling
hoorde ik een
luide en hel-
dere stem zeggen:
'Pas op!'

naar links en vervolgens abrupt naar rechts en raakte daarbij een barricade van cement, waardoor hij niet van de brug af in de haven viel.

De auto kaatste van de barricade terug en kwam toen tuimelend en slippend tot stilstand. We waren geschokt door wat we net hadden gezien en ik zette de auto meteen op de middenberm neer en deed de alarmlichten aan. Ouderling Larsen en ik sprongen allebei instinctief uit de auto om hulp te bieden. Voor dat we de auto konden bereiken, klauterde een man door een van de gebroken ruiten en maakte dat hij van de brug af kwam naar de rand van het water, waar hij in het donker verdween. We riepen hem na, maar hij gaf geen reactie.

Ik kwam bij de kleine, gehavende auto aan, die op zijn kant lag met het

portier aan de passagierszijde boven. De ruit was weg, dus klom ik gedeeltelijk naar binnen om te zien of er nog iemand in zat. Plotseling hoorde ik een luide en heldere stem zeggen: 'Pas op!' Ik schrok op van de stem en sprong snel achteruit. Bijna direct daarna reed een andere auto met grote snelheid door de bocht tegen het autowrak aan waarin ik zojuist voorover leunde.

Door de bocht in de weg en de hoge barricade van cement konden aankomende bestuurders het wrak vóór hen niet zien. Er botsten nog enkele auto's tegenop. Ouderling Larsen en ik liepen snel de bocht door en zwaaiden met onze armen om andere bestuurders tegen te houden. De politie was snel ter plaatse en vertelde ons dat de eerste auto was gestolen.

Toen we naar huis gingen, bedacht ik dat ik op het nippertje was ontsnapt en bedankte ik ouderling Larsen dat hij me voor de naderende auto had gewaarschuwd. Hij keek me verbaasd aan en zei: 'Broeder Soelberg, ik zei helemaal niets. Ik was niet bij je in de buurt en zag die auto niet eens in de bocht aankomen.'

We zaten daar een ogenblik met een overweldigend gevoel van dankbaarheid. Die avond knielden we in gebed neer en dankten we onze hemelse Vader voor de waarschuwing die mijn leven letterlijk had gered. Sinds die gebeurtenis heb ik vaak mijn getuigenis gegeven dat het belangrijk is om ontvankelijk te zijn voor de Geest van de Heer en te luisteren naar zijn stem. ■

Mark H. Soelberg (Utah, VS)

IDEEËN VOOR DE GEZINSAVOND

Deze lesideeën kunt u aan de behoeften van uw gezin aanpassen.

'Een familie met een erfgoed van dienstbetoon', p. 8: Vat het verhaal samen en beklemtoon hoe de goede voorbeelden van familieleden anderen hebben geïnspireerd. Maak een toekomstige stamboomlijst: schijf op een vel papier de namen van de kinderen in uw gezin en laat ze allemaal enkele namen voor hun toekomstige kinderen kiezen. Bespreek tot slot hoe het voorbeeld en getuigenis van de kinderen van invloed kunnen zijn op hun nakomelingen, en dat ze een schakel kunnen vormen met hun voorgelachten.

'Je vrienden hebben de neiging om te worden zoals jij', p. 31: Leg enkele voorwerpen neer die op elkaar lijken en één voorwerp dat anders is. Leg uit dat het afwijkende voorwerp goed opvalt. Lees het verhaal voor. Bespreek de betekenis van de woorden: 'Ik hoop dat iedereen het verschil in jullie allemaal kan zien.' Neem je voor om een beter voorbeeld van Jezus Christus te zijn, zodat anderen meer over het evangelie te weten willen komen.

'Dit is onze godsdienst, het redden van zielen', p. 40: Lees de paragraaf 'Goed om ons heen kijken' en kondig aan dat het gezin een week lang op zoek gaat naar mogelijkheden om anderen te helpen. Zet een doos en enkele bonen of steentjes klaar om de geboden hulp bij te houden. Bespreek hoe we anderen kunnen helpen door 'goed om ons heen te kijken'. Stel een doel om gedurende de komende week op te letten hoe de gezinsleden thuis, op school, op het werk en in de kerk anderen kunnen helpen. Telkens wanneer iemand hulp heeft geboden, mag hij of zij een boon of steentje in de doos stoppen. Tel de volgende week hoeveel er in zitten.

'Verhalen en getuigenissen rond het kampvuur', p. K4: Gebruik een laken of deken als tent. Deel wat lekkers uit om tijdens de les op te eten. Lees het verhaal voor en laat twee gezinsleden het gesprek tussen Kent en Brett naspelen. Getuig dat de Heilige Geest ons kan vertellen wanneer en hoe we ons getuigenis aan anderen kunnen geven. Spoor

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

Het eerste paginanummer van het artikel wordt aangegeven.

K = De Kindervriend	Liefde, 36, 40, K2
Algemene conferentie, 36	Muziek, K10
Bekering, 8, 28, 31, 44	Openbaring, 18
Boek van Mormon, 13, 46	Profeten, 18, 36, K6, K8, K16
Dankbaarheid, 45	Smith, Joseph, K6
Dienstbetoon, 2, 8, 14, 40, K2, K14	Tempelwerk, 14
Doop, 26, 32	Toewijding, 25, 44
Evangelie, 25	Voorbeeld, 2, 8, 31, K14
Gebod, 36, 44, K10	Voorbereiding, 14, K13
Getuigenis, 2, 13, 14, 36, K4	Vrienden, 31
Gezin, 8, 36, 45, K2, K8, K10, K14, K16	Vrouwen, 2
Inspiratie, 28, 47, K6, K10	Zendingswerk, 26, 28, 32, 35, K4
Kerkgeschiedenis, 18, 40, K6	Zeventig, 18

de gezinsleden aan om zo te leven dat zij influisteringen van de Heilige Geest ontvangen en moedig ze aan om daar gehoor aan te geven.

'Troost voor Lucy', p. K10: Lees het verhaal voor en lees daarna de woorden van de moeder nog een keer voor: 'De Heilige Geest heeft je verteld wat je moest doen om je beter te voelen.' Laat de jongere kinderen een tekening maken van een situatie waarin gebed en de leiding van de Heilige Geest zouden kunnen helpen. Zing tot slot samen een geliefd kinderliedje en getuig van de kracht en troost van het gebed en van gewijde muziek.

Bestudeer het evangelie samen

De maandagavond dient voor de gezinsavond gereserveerd te worden. De plaatselijke leiders zorgen ervoor dat het kerkgebouw en andere faciliteiten dicht zijn, dat er geen wijk- of ringactiviteiten op maandagavond

gepland worden, en dat andere verstoringen van de gezinsavond vermeden worden. Op de gezinsavond komen gezinnen in de eerste plaats samen om het evangelie te bestuderen. We herhalen dat de Heer ouders heeft geboden

hun kinderen het evangelie te leren, te leren bidden en de sabbatdag te heiligen. De Schriften zijn de belangrijkste bron voor evangelieonderwijs.

Brief van het Eerste Presidium, 30 augustus 1994.

UW FAVORIETE GEZINSAVOND

Stuur een beschrijving van uw favoriete gezinsavond naar lichona@ldschurch.org. Inzendingen kunnen ingekort of verduidelijkt worden.

Elspeth Young, Het goede deel

'Maria [zat] aan de voeten des Heren', waar zij 'naar zijn woord luisterde.

'Marta echter werd in beslag genomen door het vele bedienen. (...)

*'Maar de Here (...) zeide tot haar: Marta, Marta, gij maakt u bezorgd en druk over vele dingen,
'maar weinige zijn nodig of slechts één; want Maria heeft het goede deel uitgekozen,
dat van haar niet zal worden weggenomen' (Lucas 10:39–42).*

N.

#

#LDU167725959810#

KAREN BOZENDÄHL

15 E NORTH TEMPLE RM 249

SALT LAKE CTY UT 84150 1600

‘Uw deugdzame levenswandel zal een licht zijn voor wie in duisternis verkeren, omdat u een levende getuige van de volheid van het evangelie bent’, schrijft president Dieter F. Uchtdorf aan de vrouwen van de kerk. ‘Waar u zich in deze prachtige maar vaak woelige wereld ook bevindt, ú kunt gehoor geven aan de oproep: “Kom de zwakken te hulp, verhef de handen die slap neerhangen en sterk de knikkende knieën.”’

Zie ‘De invloed van rechtschapen vrouwen’, p. 2.

Account #: 1677259598

18

N

DUTCH